

2019
Брой 54

СВОБОДА ЗА ВСЕКИ- бр. 54

ЗСУ като законов и идеологически инструмент за разрушаване на традициите, християнството и въвеждане на новия световен ред

30 Декември

СВОБОДА ЗА ВСЕКИ

ЗСУ като законов и идеологически
инструмент за разрушаване на
традициите, християнството и
въвеждане на новия световен ред

бр. 54

Декември 2019 г.

WWW.SVOBODAZAVSEKI.COM

Правата запазени © 2019 г. *Свобода за всеки*, проект на Фондация „Преображение“.
В Интернет: www.svobodazavseki.com.

Никаква част от включените тук текст или изображения не може да се препечатва или преиздава в печатен, електронен или друг вид без разрешение освен кратки цитати за критични бележки, литературни прегледи и друго позволено ползване съгласно Закон за авторското право и сродните му права и международните договори, касаещи авторското право.

Бележка от редакцията: Интернет връзките, които са скрити под текст и не са изведени в бележки под линия, биха могли да се отварят в PDF версия на списанието, но в печатен вид същите ще останат недостъпни.

Снимка на корицата: Фрагмент от филма *Braveheart* (1995 г.) с участието на Мел Гибсън. Текстът на английски в изображението, с удивителни, означава в превод „Свобода!“. Снимката се ползва чрез лиценз Creative Commons (CC).

Съдържание

СВ бр. 54: „ЗСУ като законов и идеологически инструмент за разрушаване на традициите, християнството и въвеждане на новия световен ред“ – Декември 2019 г.....	3
Социално инженерство чрез разрушаване на традиционното семейство и отричане на здравия разум. Съвременно богословско и идеологическо значение.....	6
Законът за социалните услуги – нов вариант на Закона за закрила на детето?.....	18
Семейното законодателство в България и суверенитетът на държавата.....	32
Какво ще кажеш на света	36
Демоничната сянка на държавата фикция, надвиснала над семейството (над родителите и децата им).....	39

СВ бр. 54: „ЗСУ като законов и идеологически инструмент за разрушаване на традициите, християнството и въвеждане на новия световен ред“ – Декември 2019 г.

Уводни думи на редактора

В брой 54 на списанието *Свобода за всеки* засягаме темата за това как чрез законодателство се прокарват идеи, които следва да формират мисленето и светогледа на цели народи и цели поколения по въпроси, установени с години. Законът за социалните услуги (ЗСУ) и основополагащата идеология и практика, които стоят зад него, бяха гореща тема през цялата изминала 2019 г. Недоволството от ЗСУ доведе до отлагане на влизането му в сила с шест месеца, считано от 1-ви януари 2020 г.

Момент от протестен митинг на 28.09.2019 г. срещу антисемейните социални закони

Когато предложихме темата на броя, а именно: „ЗСУ като законов и идеологически инструмент за разрушаване на традициите, християнството и въвеждане на новия световен ред“, сред някои от поканените от нас автори имаше реакция.¹

¹ Тук е мястото да припомним нашата редакционна политика при подготовката на списанието: ние само задаваме темата в общ план, понякога с въпроси, на които авторът, ако реши, може да отговори. Но всеки автор, без намеса, самостоятелно изготвя и представя тезите си (б. ред.).

Не звучи ли това заглавие прекалено? Няма ли да погледнат на нас като на автори на теории на конспирацията? Не е ли крайна гледната точка, че един социален закон може до такава степен да бъде обвързан с международни процеси, че да бъде видян като елемент от някакво по-голямо, глобално цяло, движение към промяна на хилядолетните морални и естествени норми с цел установяване на централно световно правителство?

„Либералният“ енциклопедичен сайт Уикипедия третира темата за „нов световен ред“ и посоката към формиране на глобално управление като предмет на точно такива „теории на конспирацията“.² За тях идеята, че малък елит иска да установи своята клика като господстваща над света, е именно „теория на конспирацията“, измислица, която преекспонира дадени явления, факти и идеи, за да създаде изкуствено напрежение с цел, най-вече, сензация и популяризиране на „теоретиците конспиратори“.

Грешката на Уикипедия е в това, че в своите леви разбирания смесва различни отправни гледни точки, когато иде реч за тълкуването на събития, сочещи в посока глобализация на човешките общества. Статията прегръща светоглед, в който няма място за есхатологичното учение на християнската църква. В тези доктрини, базирани на Новозаветните писания, отхвърляни от левите като недостововерен източник на откровение и знание поради липсата им на вяра в Бога, всъщност се представя подобен сценарий. В този сценарий централна роля заема установяването на антихристко световно управление, което е било обект на тълкувания още от времето на ранната църква и църковните отци.³

Както Исус заяви, когато описваше световната ситуация непосредствено преди края, че първо ще има „войни и слухове за войни“ (Мат. 24: 6). Книгата *Откровение* започва с колосална война (глави 6-9). Антихристът ще се появи на тази проблемна световна сцена и ще предложи мир на земята. Той ще примамва и съблазни света с помощта на демони. „Той ще предложи план за успешното разрешаване на световната криза, основан на социалната и политическата мъдрост – установяването на единна политическа и социална структура в целия свят“ – с други думи, единно правителство за целия свят, като сам той е царя.⁴

Разбира се, съвременният свят до такава степен се е отказал от това да разчита на мъдростта и знанието, което ни е дадено чрез Свещените Писания, както и да тълкува значими исторически тенденции и събития през тази призма, че идеята за „нов световен ред“ може да бъде обяснявана само като конспирация и само от гледна точка на секуларни или ексцентрично-езотерични коментатори (като цитирания от Уикипедия автор конспиратор Дейвид Айк, който счита, че глобалистите са „рептили“, които променят формата си⁵).

Читателят не бива да се подвежда, че в този брой предлагаме ъгъл на тълкуване на едно конкретно законодателство от библейска или християнска гледна точка. Напротив.

² Вж. статията [https://en.wikipedia.org/wiki/New_World_Order_\(conspiracy_theory\)](https://en.wikipedia.org/wiki/New_World_Order_(conspiracy_theory)).

³ Anderson, J. Fr. The Antichrist: An Orthodox Perspective from The Church Fathers. Orthodox Christianity. <http://orthochristian.com/106805.html>, англ., превод наш.

⁴ Пак там.

⁵ Статия за Дейвид Айк, също в Уикипедия: https://en.wikipedia.org/wiki/David_Icke, англ.

Световният управник

Той ще предложи план за успешното разрешаване на световната криза, основан на социалната и политическата мъдрост – установяването на единна политическа и социална структура в целия свят

Статиите дават различни коментари на Закон за социалните услуги (ЗСУ) и свързани международни и местни инициативи и договори, които от чисто фактологическа, юридическа и политическа основа дават да се разбере, че ЗСУ не е просто един „социален закон“, целящ да подобри координацията в помощта за нуждаещите се хора. Видян в по-широкия контекст като произведение на едно международно движение в посока на отричане значението на половата идентичност на личността, на брака, на семейството, рода и народността, като заменящ идеята за благотворителност с търговски концепции и противопоставящ деца на родители, по зададеност, той сам по себе си представлява наистина един законодателен инструмент за промяна, а не за регулация на съществуващи отношения.

Доколко е налице „конспирация“ и доколко имаме в ход реален план за доминиране над суверенните решения и самоопределение на народите, читателят може сам да изследва, а нашият брой, надяваме се, може да помогне в достигане на истината при това изследване.

Социално инженерство чрез разрушаване на традиционното семейство и отричане на здравия разум. Съвременно богословско и идеологическо значение

Виктор Костов

Една от формите на идеен троцкизъм е преустройството на обществото чрез лъжи, измама и насилие под предлог, че всички ще живеят по-добре, ако утопията бъде постигната.

Добре е да разсъдим какво означава „социално инженерство“ – термин, употребяван често напоследък, просто защото няма друг по-обобщаващ такъв. Всъщност по-точният термин би следвало да бъде „обществен дизайн“ или още по-българската фраза „претворяване на обществото“.

В търсене на дефиницията във всемогъщата платформа за намиране на информация – Интернет – „социално инженерство“ е парадоксално свързана с киберпрестъпленията и естествено – с киберпространството. В този контекст social engineering, от английски, е употребата и внедряването на манипулация, измама, лъжа от страна на хакер с цел да се сдобие с ваша лична поверителна информация и/или да добие контрол на компютърните ви системи.

Но не това е терминът, който визираме. Речниците дават малко по-различно определение: „прилагането на постиженията на социалната наука за решаване на актуални социални проблеми“, или още по-точно: „манипулирането на социалната позиция и функция на индивидите с цел управление на промените в обществото“.⁶

Въоръжената революция е опростен и жесток метод за промяна на обществото. Насила на врага се налага доброто ново светло бъдеще. Ако не приема – на разположение са превъзпитателни програми, психиатрични клиники, гулаци, концентрационни лагери и наказателни взводове за разстрел или гилотина.

При социалното инженерство на практика не говорим за въоръжена революция, която да реализира утопията, а по-скоро за прилагане на комплекс от знания (социална наука и социално-приложна наука), властови позиции и механизми (политика), средства за въздействие върху общественото съзнание (медии) с цел постигане на желаната промяна. Промяна на обществото, която обаче няма как да бъде реализирана, ако не се въздейства и на индивида да се промени и да пожелае тази промяна, или да бъде съответно дисциплиниран, ако не я желае.

⁶ Вж. <https://www.dictionary.com/browse/social-engineering?s=t>. Последен достъп: 24.12.2019 г.

Обикновено тези форми на въздействие не се налагат с оръжие и груба сила, а с дипломация, влияние и много пари. Винаги по-силният е този, който, считайки себе си за лидер, поради могъществото си решава, че по-слабият следва да бъде преформатиран, обикновено за негово собствено добро, защото е беден и слаб, а и поради по-ниската степен на своето развитие, колкото и грубо и неизискано да звучи тази истина.

Натиск с антидемократичен характер

В тази връзка трябва да отбележим, че натискът върху България, представлявана от нейните управленски държавни органи, да приеме абсурден правен документ като Конвенцията за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие, е едно ярко доказателство в посока на стремежа на големите да смачкат малките. Ако в предишния век това беше големият СССР, който с насилие, бруталност и шпионаж установи комунистическия строй в България и в много други източноевропейски страни, то паралелът с големия Европейски съюз в наши дни не е непременно толкова далечен. Естествено, не можем да сравним безмилостните и нечовешки методи на болшевиките и техния слугинаж в ранния период на XX век. Новата империя на „международното братство и сестринство в името на човешкия прогрес“, бавно формирана чрез създаването на Европейския съюз и неговото разширение на изток след падането на комунизма, ползва методите на диалога, постепенния натиск, демократичните права и ценности и големите пари.

Безспорно, включването на България към западните и европейски структури имаше за цел стабилизиране на демократичните процеси и усъвършенстване на общественото устройство към повече свобода и справедливост. Откъсването от манталитета на второразреден съветски сателит, наследил потисническия болшевишки съветски модел, бе истинската мечта на демократите в страната. Затова и никой не очакваше, а и мнозина все още се съмняват, че тоталитаризмът може да има и друго лице. Неприязънта към комунистическите ограничения от миналото е толкова дълбока сред мислещите хора, че видни за българския контекст радатели на демократичните ценности, някои дори с православни убеждения, имат първосигнална реакция, когато стане въпрос за западната джандър идеология, противопоставена на източните „консервативни“ ценности. Такива примери са политологът Евгений Дайнов, известният православен богослов Калин Янакиев, както и конституционните съдии Филип Димитров и Константин Пенчев. Тяхната позиция в защита на злополучната Истанбулска конвенция само показва как идеологическото вкопаване може да попречи и на най-проницателните умове да схванат заплахата от новия тоталитаризъм.

Противопоставянето на новия мек тоталитаризъм, идващ от Запад, никак не бива да бъде считано за омаловажаване на все още живите тоталитарни тенденции на Изтока, включително и на употребата на православието за формиране на идеята за „християнската държава“, и то на политически принцип, от горе надолу, а не като народно движение – една тенденция, която наблюдаваме в Русия. Въпреки че, от една страна, Русия защитава децата от хомосексуална пропаганда чрез нововъведено законодателство, то друго такова въвежда крайни ограничения, равносилни на легализирането на преследване на религиозна основа, включително на християни с протестантски убеждения, като прави „незаконни“ дори молитвата и четенето на Библията в домашни условия, което е в нарушение на базови човешки права.⁷

⁷ Цитираният закон е приет през 2016 г. и вече има казуси на пострадали от прилагането му.

Но ако Русия има имперските амбиции, то същото може да се каже и за натиска от Европейския съюз спрямо източноевропейските страни да приемат ценностите на „новия световен ред“⁸ и доброволното разрушаване на своята национална идентичност, семейни традиции и християнска история.

Въпреки ясната позиция на българското общество и на държавни институции по въпроса за Истанбулската конвенция (ИК)⁹, през 2018 г., една година по-късно, темата още не е отминала. Наскоро представителка на ООН и комисарка в ЕК от Босна правиха совалки в страната, за да ни доубедят, че дебатите, анализите и държавните решения, както и решението на българския КС по въпроса за ратифицирането на ИК всъщност нямат значение.¹⁰ Те ни обясниха, че не сме разбрали, че не сме превели точно и – нека си го кажем направо – не сме дорасли. И че всъщност мнението, различно от тяхното, е „реч на омразата“.^{11, 12} Затова, въпреки нашето свободно демократично мнение, че тяхната Истанбулска конвенция е пълен правен абсурд и неприкрита джендър пропаганда, която води до разпалване на типичната класова борба на прогресистите и революционерите срещу нормалното, ние нямаме друг избор освен да ратифицираме това, което сме отхвърлили, защото те са ни го наложили.¹³

Доказателства за натиска на империята и опита за смазване на националния суверенитет и независимост в това противопоставяне е последният призив на Европейския парламент (ЕП) от края на ноември 2019 г. за това източноевропейските страни, които се противопоставят на правното, логично и морално недоносче „Истанбулска конвенция“, да се откажат от своята воля си и от тази на своите народи и да ратифицират документа.

Този натиск е оказван и върху други малки източноевропейски страни, като Словакия,¹⁴ които, излизайки от тиранията на развития социализъм и реалния комунизъм,¹⁵ упорито отказват да влязат в играта на човешки права, в която задължителният държавно-наложен хомосексуализъм е символ на свобода и демокрация.¹⁶ Веднага след долучитирания призив

⁸ Либерално-левият енциклопедичен сайт Уикипедия нарича идеята за формирането на нов световен ред, в който суверенитетът на отделните нации държави е подкопан с цел формиране на световно централизирано правителство, „конспиративна теория“, тоест измислица, която не почива на реално видими събития и тенденции. Вж.

[https://en.wikipedia.org/wiki/New_World_Order_\(conspiracy_theory\)](https://en.wikipedia.org/wiki/New_World_Order_(conspiracy_theory)), англ.

⁹ Конвенция на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие. <https://rm.coe.int/168046246f>.

¹⁰ **Пратеник** на ООН: Намерете превод на „джендър“ и преосмислете Истанбулската конвенция. <https://www.flagman.bg/article/199196>. 21.10.2019 г.

¹¹ Пак там.

¹² **Комисарка** от Съвета на Европа натиска България да приеме Истанбулската конвенция. 2.12.2020 г.

<http://epicenter.bg/article/Balgariya-vazmuti-Strasbourg-s-losho-otnoshenie-kam-medii-i-maltsinstva/200420/2/0>.

¹³ **ООН иска да преосмислим** позицията си за Истанбулската конвенция. 22.10.2019 г. <https://news.bg/society/oon-iska-da-preosmislim-pozitsiyata-si-za-istanbulskata-konventsia.html>.

¹⁴ **Свободна Европа**. Словакия отново отказа да ратифицира Истанбулската конвенция. 29.11.2019 г. <https://www.svobodnaevropa.bg/a/30298821.html>.

¹⁵ Социалистическият строй, който се основава на „диктатурата на пролетариата“, наложен през 20 век на източноевропейските народи, е напълно реален комунизъм, защото поради утопичната си същност е на практика единствената форма на реализируем безбожен „комунизъм“.

¹⁶ Тук имаме предвид въвеждането на „еднополов брак“ от редица законодателства на Запад, вкл. и в съчетание с репресии срещу несъгласните, както бе във Франция.

на Европейския парламент за незабавно ратифициране на ИК словашкият парламент за пореден път обяви, че няма да приеме налагането на конвенцията.

ЕП не търпи различно мнение, дори когато е категорично и ясно заявено, както в случая с цитираните източноевропейски държави:

Европейският парламент (ЕП) прие незаконодателен призив всички държави от ЕС да одобрят Истанбулската конвенция. Документът бе гласуван с 500 гласа „за“, 91 „против“ и 50 „въздържали се“. Евродепутатите призовават ЕС да се присъедини към Истанбулската конвенция и всички държави от общността да я ратифицират, за да се прекрати насилието над жените. ЕП призовава Съвета на ЕС незабавно да приключи процеса на ратифициране на конвенцията. Отправен е **призив към седемте държави от ЕС, които са я подписали, но още не са я ратифицирали – България, Чехия, Унгария, Литва, Латвия, Словакия и Великобритания, да сторят това без отлагане, съобщил БТА.**¹⁷

Идеята, че като се подпише Истанбулската конвенция, насилието над жените, фактическо или предполагаемо, автоматично ще спре, е точно толкова налудничаво, колкото и самата конвенция.

Подобен призив е още по-странен и неприемлив, при положение че България проведе обществена дискусия по въпроса, която не беше лишена от правна аргументация. Стигна се до сезиране на Конституционния съд на републиката, който се произнесе относно противоконституционността на Истанбулската конвенция.¹⁸ Да се настоява от страна на ЕП против ясно заявената политическа воля и правно-конституционно отхвърляне на ИК е нищо повече от почти тоталитарно налагане на волята. Опитите на уж демократичното европейско общество, в което се зачита суверенитетът на народите, са снизходително и тоталитарно отношение към свободната воля на хората от тези народи относно ИК. Неуважително и направо абсурдно поведение и на практика демонстрация на поредния нов вид империализъм.

Безспорно има съществени разлики между ЕС, Съвета на Европа и техните структури, от една страна, и тези на СССР и соцлагера от преди 30-тина години – средствата за натиск са различни до голяма степен: все още не е имало военна интервенция от страна на Брюксел спрямо страна членка, докато в историята са записани черните дни на съветската интервенция и намесата на тайните служби в потушаването на независимостта на източноевропейските народи.

От друга страна, виждаме и прилики, най-съществените от които са прилагането на метода „целта оправдава средствата“ и това, че идеята за диалог, демокрация и вслушване в мнението на другия, особено на по-малкия, е на практика, или поне в този случай, параден лозунг. Ще изброим няколко от тези прилики.

¹⁷ **Гласове.** ЕП ни призовава да приемем Истанбулската конвенция. 29.11.2019 г. <https://glasove.com/categories/novini/news/evroparlamentyt-prizova-vsichki-dyrzhavi-v-es-da-priemat-istanbulskata-konvenciya>. (Подчертаването мое, правописът коригиран, б.а.)

¹⁸ **Конституционен съд,** Решение № 13 от 28.07.2018 г. Вж. <http://constcourt.bg/bg/Acts/GetHtmlContent/f278a156-9d25-412d-a064-6ffd6f997310>.

Интернационализъм и мултикултурализъм. Съветският интернационализъм още буди мрачни спомени у израсналите под тази идеологическа мантра, която нямаше голямо значение за обикновения човек, освен че значеше, че можеше да се пътува „зад граница“ само до „братските социалистически страни“. Имаше и няколко побратимявания между градове, а унгарците и чехите идваха на море в България. В останалите случаи всеки опит за напускане на интернационалния социалистически лагер завършваше обикновено със следене на туристическите групи в западните страни от агенти на Държавна сигурност или със стрелба на месо с АК-47 при опити за пресичане на границите на зрелия социализъм в посока запад.

Съвременният интернационализъм на западните леви прогресисти е много по-изкусен и привлекателен. Той твърди, че всички култури, религии и раси са еднакви и че европейската култура с нейната доминираща роля в света е вредна за прогреса на човечеството (макар и да не се твърди толкова открито). За тази цел миграцията и смесването на народности и религии е отговор за побратимяване на човечеството. Дори в тази постановка да има известна доза истина и човечност, идеологическото ѝ прокаране за сметка на напускането на здравия разум, при което управляващите се грижат повече за добруване на мигрантите, отколкото на своите граждани, води до изобличаване на мултикултурализма като целенасочено средство за деградиране на ценностите на отделните народи и техните национални общества. Пример за подобно отношение са Германия, Швеция и САЩ, като освен деградацията на социалните структури в тези страни левият мултикултурализъм доведе и до надигане на национално и популистко движение в съпротива на мултикултурализма.

Класовата борба. Както работническата класа и трудовото селячество бяха символ на потисканата жертва, която ще се пребори за справедливост срещу класовия враг – капиталиста и едрият земевладелец, така и сега са налице множество жертви, готови да поведат класова борба под ръководството на неомарксистките идеолози. Жените са насилвано малцинство, мъжете са насилници. Децата са насилвани от родителите, джендър политиките ще ги освободят морално и сексуално и ще създадат новият безполов човек, който, освободен (или разбирай – полово невъздържан), ще гради светлото бъдеще на равенството в Европейския съюз (ЕС).¹⁹ Не са нужни конкретни престъпници, конкретни факти и конкретни наказания. Не са нужни реално правораздаване и справедливост. Класа се бори срещу класа, в името на мира е нужна нова революция.

Омраза към религията, най-вече християнството. За погромите над църквата, свободата на религията и словото и за убийствата и заточенията на християни и техните свещеници и водачи през комунизма не е нужно да сочим доказателства. Ще е добре всеки да прочете книгата на протестантския пастор Харалан Попов *Изтезаван заради вярата*, която описва мъченията и терора над политическите затворници и над тези, затворени заради вярата им, по време на комунистическия режим в България. Не по-малко жестоки към православни и католици са радетелите за светло комунистическо бъдеще. Омразата към християнското учение, и най-вече в частта му, която защитава морала и традиционното семейство, е повече от очевидна у редица представители на новия строй на безполовия и безродов човек и техните публични изявления. Такива твърдения за опасното влияние на

¹⁹ Европейската комисия се оказва войнстващ изразител на содомизма, или най-малкото е превзета от джендър и содомитски организации, тъй като през 2019 г. за Рождество Христово – преди всичко християнски религиозен празник, на страницата на Комисията в една от социалните мрежи на английски се промоцира лозунгът, копиран от популярна американска песничка на коледна тематика: „Всичко, което искам за Коледа (Christmas), е равенство на ЛГБТИ и джендър равенство. Вж. тук: https://twitter.com/EU_Commission/status/1209390756328280064/photo/1.

„религиозните фундаменталисти“ и „християнски секти“ виждаме в становището на *Национална мрежа на децата*,²⁰ прогресивно-леви медии като „Дневник“,²¹ както и в повечето централни медии и телевизии, които почти не се съдържат в едностранното и изкривено отразяване на правните и морални аргументи на родителските организации срещу антисемейните политики на държавата.²²

Равенство. Вече разбираме парадокса и безумието, състоящи се в логическата непоследователност на прогресивната идеология, която също можем да наречем и „лява“. Всички леви и прогресивни (болшевики или пазители на правата на животните и околната среда) се борят човекът да прогресира, да има равенство между всички, но това равенство е до такава степен идеологизирано през призмата на налудничавите им вярвания, че ако идеята им за „равенство“ не бъде наложена насилно, то те биха счели това за провал. Така, за да се постигне тяхното „равенство“, се налага въвеждането на неравенство. За да има свобода на хората, трябва първо да се въведе робството на тези, на които не са съгласни с това да бъдат „равни“ по критериите на прогресиращите идеологии.

Но следва да стигнем до темата и въпроса какво общо има между ИК, содомитската²³ и лявата идеология и ЗСУ?

Общото е, че тези инициативи, които са с различни източници и са поставени при различни обстоятелства, всъщност илюстрират именно тезата на темата на нашата статия, а именно: уеднаквяването на личностите, на техните семейства и произход и на народите, в името на една нова, но глобално движена и направлявана утопия.

Български фонд за жените

Ще дадем само един пример, който ще ползваме като свързващо звено между тези инициативи. Има една организация – НПО, така наречено, с наименование *Български фонд за жените*. Тази организация е сред подкрепилите Национална стратегия за детето 2019 – 2030. Същата организация подкрепя Истанбулската конвенция.²⁴ В подкрепящата позиция се твърди, че:

Става дума за почти един милион българки, които ежедневно търпят психически, физически, сексуален и/или икономически тормоз от страна на техните

²⁰ **Национална мрежа** за децата изпрати призив до премиера за спешни действия срещу дезинформацията. 17 октомври 2019 г. <https://nmd.bg/natsionalna-mrezha-za-detsata-izprati-priziv-do-premiera-za-speshni-deystviya-sreshtu-dezinformatsiyata/>.

²¹ **Ангелов, Г.** Дневник. Подмяната на общественото мнение – с методите на КГБ. 13.06.2019 г. https://www.dnevnik.bg/analizi/2019/06/13/3923768_kampaniata_sreshtu_strategiata_za_deteto_vurvi_po/.

²² **БНТ.** Стратегията за детето – между промените и дебата. <https://www.bnt.bg/bg/a/strategiyata-za-deteto-mezhdu-promenite-i-debata>.

²³ От Содом – един от градовете, описани в Стария Завет, унищожен по свръхестествен начин като съд за греховете на населението. Типичен за Содом е бил масово практикуваният хомосексуализъм, вкл. и описани опити за масово хомосексуално изнасилване, вж. Битие 19:9-21. „Содомизъм“ може да се възприема като синоним на „хомосексуализъм“ (за разлика от „хомосексуалност“): практично, идеологическо и често принудително одобрение, приемане и приветстване на хомосексуалността.

²⁴ **Позиция на Български фонд** за жените относно предстоящата ратификация на Конвенцията на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие (т.нар. Истанбулска конвенция). Вж. <https://bgfundforwomen.org/> и <https://bit.ly/2rG5uI5>. 04.01.2018 г.

партньори. Освен домашното насилие, жените и момичетата са жертви на преследване, онлайн сексуален тормоз, ранни насилствени бракове, ранни бременности, сексуален тормоз на работното място, насилствени аборти, икономическа зависимост, трафик на хора, престъпления от омраза, феминизъм.

Очевидно става, че за Фонда, жените са потъпквана класа, която трябва да бъде освободена от тираничната класа – мъжете. Така описаната картина е толкова плашеща, че очакваме да видим ежедневно по улиците жени, бягащи в опит да спасят живота си, понеже са преследвани от мъже с ножове в ръцете, готови да подложат женската класа на „феминизъм“.²⁵ Разбира се, ако се вгледаме в идеологическите домогвания на тази организация, целта им е не равенство, а „овластяване на жените“,²⁶ лозунг буквално преведен от американските леви женски феминистки движения “empowering women.”

Целта не е равенство на жените с мъжете, а доминиране на жените над мъжете,²⁷ така както пролетариатът трябваше да установи диктатурата си, за да въведе строя на щастието – комунизма.

Не само това, но с помощта и парите на българския данъкоплатец, похарчени от Министерство на правосъдието, Фондът за жените въвежда джендър идеологията²⁸ в българските училища. Целта на наръчника за учители, който е издаден с безвъзмездната помощ от цитираното министерство, ни зашеметява с радикализма си още от първото изречение на въведението:

За да бъдат преодолени пречките пред постигането на равнопоставеност на половете, работата с младите хора е от ключова важност – за да се разрушат, от една страна, фундаменталните конструкти на пола, а именно – женствеността и мъжествеността, и от друга страна – за да се променят нормите и нагласите по темата и да се стигне до позитивни резултати, свързани с човешкото здраве и добруване на всички хора. Навсякъде по света социализацията на момичетата и момчетата започва от много ранна детска възраст, като води със себе си очакваните и приети обществени стереотипи какво трябва да е поведението на двата пола в обществото. Именно затова е важно да бъдат инициирани разговори и процеси за промяна на ситуацията още от

²⁵ В същото време ни става ясно, че тяхната идеологическа парадигма се отнася до една сфера и институция в човешкото общество, която засяга най-интимни и съкровени взаимоотношения – тези между мъж и жена. Тези отношения не са резултат на еволюционното развитие на човека от поповата лъжичка до формирането на два индивида – мъж и жена, а резултат от хармоничната цялост, основана на сътворението на човека по Божии образ и подобие.

²⁶ Пак там.

²⁷ Вж. също чл. 1, ал. 1, б. „б“ от Истанбулската конвенция, която недвусмислено говори за равенство с мъжете и „овластяване на жените“.

²⁸ Под „джендър идеология“ разбираме натиска за преустройство на общественото мислене с цел възприемане на пола, и оттук същността на човека и неговата личност, изцяло в посока на разграждане на нормалните, традиционни и биологически обособени категории и възприятия по този въпрос; протекционизъм по отношение на лични сексуални девиации, превръщането им в „човешки права“ и налагането им на обществото, до степен задължително аплодиране, като „борба за равенство“. Опошляване на интимни и неприкосновени човешки сфери като сексуалност, брачни и семейни отношения, отношения родители–деца, чрез превръщането им в обект на „борба за социална справедливост“, в която девиациите следва да бъдат толерирани безкритично.

начална детска възраст – за да може нагласите и поведението на децата напълно да се трансформират.²⁹

Едва ли можем да намерим по-честно, по-отчетливо и по-революционно изказано твърдение за това какви цели си поставят тази организация и организации, сродни на нея. За тях равенството на половете е уеднаквяване на половете. Те не крият, че искат „нагласите и поведението на децата“ да бъдат **напълно трансформирани**. За тези революционерки трансформирането на нормалността в зададените от тях утопични „нестереотипни“ рамки, тоест разрушаването на фундаменталните конструкти на пола, а именно – женствеността и мъжествеността, е равнозначно на „добруване на всички хора“.

Наръчникът подробно се спира на това как учениците трябва да бъдат обучавани за джендър стереотипи и равенство на половете и как още от първи клас следва да разпознават стереотипи, вкл. „полови стереотипи“, „ролите“ на мъжете и жените в и извън семейството, както и на това как въобще изцяло да се преформулира нормалния естествен светоглед на децата в джендър-приемливия такъв.

Следва да отчетем, че този език е почти напълно идентичен с езика и идеите на Истанбулската конвенция. В чл. 3, т. „в“ определението на „пол“ е в смисъл на социална роля: „пол“ означава социално изградени роли, поведения, дейности и характеристики, които определено общество смята за подходящи за жените и за мъжете“.³⁰

Какво общо имат ИК, борбата с „домашното насилие“ и ЗСУ? Всъщност това са различните измерения на една и съща идеологическа лавина, стоварила се неусетно върху главите на народа.

Тук няма да се спираме на подробни критики на ЗСУ. Такива ние сме публикували и те, заедно с критиките на много други са общодостъпни в Интернет. Идеите, развивани в ЗСУ, са с източник същите „граждански организации“, които прокарват и подкрепят ИК и борбата с домашното насилие, както и джендър-политиките и ЛГБТИ³¹ пропагандата на всяко ниво.³²

Ще споменем и едни скорошен факт относно това, че новоизбраната министърка на труда и социалната политика заплаши всички несъгласни със ЗСУ с разследване от специализираните органи и ги категоризира като такива, разпространяващи „антиевропейска

²⁹ **Дерменджиева, Н. и Хаджимитова, С.** Пилотна учебна програма „Домашно насилие“: Ролята на училището и учителите в превенцията и борбата с него. Фондация „Български фонд за жените“, София, 2017 г.

³⁰ **Конвенция** на Съвета на Европа за превенция и борба с насилието над жени и домашното насилие. <https://rm.coe.int/168046246f>.

³¹ „ЛГБТИ“ е един от многото идеологически евфемизми, въведени от идеолозите на джендър трансформацията на обществото. Това е съкращение за „лесбийки, гейове (също абсурдно звучаща на български дума), бисексуални, транс-сексуални и интер-сексуални“. Целта на подобни терминологични натрапвания е да се лиши от морален смисъл същността на половете девиации, които се крият зад тези акроними.

³² Вж. **Списък** на наименованието на всички неправителствени организации (ЮЛНЦ), които са участвали в написването и обсъждането на Национална стратегия за детето 2019-2030 г. <https://www.family.bg/wp-content/uploads/2019/12/2019-12-22-Dokumenti-ot-DAZD-po-ZDOI-NAPS.pdf>. Вж. също списък с НПО, подкрепили Истанбулската конвенция, тук: <https://news.bg/society/pochti-200-npo-ta-podkrepyat-ratifikatsiyata-na-istanbulskata-konventsia.html>. Между тях са фондация „Асоциация Анимус“ и три организации с „джендър“ в наименованието си. Ще посочим, някои, които са участвали в разработката на Стратегията и подкрепата на ИК: Национална мрежа за децата (НМД), фондация „За нашите деца“, фондация „Лале“, и др.

идеология“. Няма нищо демократично в този неприкрит опит за налагане на смразяващ ефект върху свободното слово и гражданска критика към неприемливите политики на държавата спрямо традиционното семейство, и то оправдан с някакви недосегаеми „европейски ценности“. ³³ Поведението на тази жена, член на кабинета на премиера, е показателно за това що е „овластяване на жените“ в действие, при което отново се ангажира атака срещу правото на свободна мисъл и слово на несъгласните с идеологическата партийна линия за изграждане на новото общество на безсемейни, безполови и безродови ценности. ³⁴

Общото е пълното и целенасочено незначитане на най-фундаменталната структурна единица на всяко едно общество – семейството – и отношенията между родители и деца. Естественото или традиционното семейство е безусловно най-важната мишена на цитираните политики и кампании – особено традиционното семейство между един мъж и една жена, на които се раждат деца, семейството, дефинирано по модела на християнската и много други традиционни, естествени и хилядолетно установени традиции. Със своето противопоставяне на родители и деца и с даването на достъп на деца до „социални услуги“ без знанието на родителите, и то на всички деца, без изключение, ЗСУ само сочи към формирането на правна и квазиправна обществена култура, в която традицията, родът и семейството са презирани, маловажни и на практика – третираны като пречка за прогреса на обществото.

Кратък богословски паралел

Макар и накратко, ще установим безусловното и категорично духовно значение на политическо-правния сблъсък, на който сме свидетели съгласно гореописаното. Това, което днес наричаме „традиционно семейство“, е изцяло богословски конструкт, въпреки наличието на социални вариации в различните периоди на историята и в различните култури.

Консервативната визия е тази, която „консервира“, запазва това, което е установено като абсолютни ценности и стойности. В тази връзка, християнската визия е, че мъжът и жената са създадени от Бога като негов образ и подобие и имат иманентни качества и достойнство, които ги отличават от целия останал свят. Без да навлизаме в доктрината за грехопадението и изкуплението, следва да отчетем, че и в Стария, и в Новия завет (по думите на Исус Христос, който цитира старозаветните Писания) бракът е между мъж и жена, като двамата стават „една плът“. Нещо повече, при сътворението, без това да се отразява на достойнството на всеки един от половете, Бог създава Човека бинарен, в мъжки и женски пол, като мъжът е създаден първо, а след него жената, за да бъде помощник на мъжа. Така, между тях няма механично равенство между от гледна точка на сътворението и функцията, но те са равни като представители на Божественото естество. Половата същност на човека като индивид с мъжки или женски пол, и като двойка, която чрез единението си – духовно, практично и физическо – се плоди и размножават, е неоспорима.

³³ **Bulgarian Times**. Деница Сачева: Целенасочено в момента се насажда антиевропейска пропаганда. <https://bultimes.bg/denitsa-sacheva-tselenasocheno-v-momenta-se-nasajda-antievropeiska-propaganda/>. Вж. също: Деница Сачева: Има външна провокация и намеса за напрежението около Закона за социалните услуги. <https://www.mediapool.bg/denitsa-sacheva-ima-vanshna-provokatsiya-i-namesa-za-naprezhenieto-okolo-zakona-za-sotsialnite-uslugi-news301548.html>.

³⁴ Овластяването на жените е осезаемо. Цитираните властови апаратчици, за които приемането на идеологическото законодателство е задължително, независимо от суверенните решения в обратния смисъл, са все жени: представителката на ООН, комисарката от ЕК и министърката на труда и социалната политика в българското правителство.

В тази парадигма опонент на хармоничното взаимодействие и съществуване на Човека като мъж и жена, в различие, йерархия, но и в хармония и взаимно уважение, признаване и любов, е сатанинската съпротива срещу Божието творение и Божия изкупителен план. За врага, съвършенството на поредността на сътворението и справедливостта в последствията от грехопадението са условия за неравенство, опозиция и бунт срещу установения ред. Феминизмът има точно тази цел. Под политически, идейни и светогледни лозунги за несправедливостта на установените основи на раждането, живота и функционирането на човека като мъж и жена, феминизмът иска да обърне всичко с главата надолу.

Жената не е ценна, ако изпълнява функциите си на съпруга, майка, домакиня, пазителка на дома и потомството. Тя трябва да придобие мъжки качества, характеристики и реализация, за да бъде считана за равна и пълноценна. Мъжът от своя страна, трябва да напусне доминиращата си роля на по-силния пол, на покровител на жената, на някой, който закриля и защитава от посегателства съпругата, дома, децата, семейството. Той следва да се феминизира, за да не бъде насилник. Следва да бъде чувствителен, приказлив, чаровно-нерешителен и да плете в свободното си време. През същото време жената вдига гирички, прави мускули и скача с парашут от самолет, приземявайки се в скалисти дерета.

Гореописаните внушения са видими и с невъоръжено око. Само обърнете внимание на масовите забавни предавания, с които ни залива пропагандата от Холивуд, вижте рекламите на стоки и материали, и ще се убедите, че е така. Гледайте Евровизия и си спомнете брадатата жена-мъж Кончита Вурст, победител/ка отпреди няколко години. Мъжествеността се деконструира, докато се изгражда образът на жената-мъж, редом до този на мъжа-жена.

„Това, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва“. Това са думи на Христос по повод въпрос към него за развода. Но при положение че съпротивата срещу нормалния, естествен брак е стигнала дотам, че правителствата да дават нова дефиниция на вече дадената от Бога дефиниция за брака, то тези думи на Спасителя можем да приложим и към тезата за „еднополовия брак“. Тоест това, което Бог е създал, и начинът, по който Бог е избрал човекът да има единение между мъж и жена, с цел любов, закрила, съвместност и продължаване на рода, деца и поколение, взаимоотношения на йерархия, отговорност, взаимно уважение и семейна обич, човешките институции, идеологии и цивилизационни „ценности“ не бива да разрушават, тоест да „разлъчват“.

Борбата е за въвеждане на прогресиралия нов човек без пол, без род, без родина и без семейна обич или за запазване на традиционното семейство, в което от любовта, загрижеността и взаимността на мъжа и жената се раждат техните деца.

Заклучение

Изграждането на закони е разглеждано от мнозина социални инженери като форма на формиране на нов морал. Тези социални инженери са наясно със силата и същността на законодателството. Отправната точка в техните глави е тази, че зад закона стои държавната принуда. А държавната принуда на една национална държава изглежда, че е вече подчинена на имперската визия за установяване на нов строй – поредната утопия на безбожното щастие, братство и равенство. Едно нещо не са калкулирали обаче – че дори държавата да е превзета от бюлжестителите на идейна лудост и дори да легализира налудни и неестествени идеи като „еднополов брак“, „право на сексуална ориентация“ или „право на полово модифициране“, то

авторитетът на тези закони не може и няма да отмени Божия закон. Същият, който живее в съвестта на всеки човек и който е в основата на това, съпротивата срещу антисемейното законодателство да се споделя от библейски вярващи и от невярващи или от хора с нехристиянски религиозни убеждения. Действието на фундаменталните и естествени принципи на човешкото съществуване е точно като това на закона за гравитацията: тя може да бъде преодоляна за известно време, но неизменно остава основна преобладаваща сила за жителите на земята.

По тази причина, дори парите на огромните фондации, на богатите содомитски (т. нар. ЛГБТИ) лобистки групи и целият натиск на ЕС не са в състояние да спрат зараждащото се движение в защита на истината, вярата и семейството и семейните ценности.

Доколкото свободата и демокрацията зависят от наличието на истина и здрав разум в обществото, опитите от страна на държавата за създаване на нова реалност по толкова очевидни и фундаментални въпроси като брака и пола на хората няма как да не доведат до някаква форма на тирания. Това вече виждаме с прокарването на закони, в които се забранява „речта на омразата“.³⁵ Забранява се критиката към всяка идея и идеологическа платформа, които поради своите абсурдност и неистинност следва да бъдат закрепени с принуда, тъй като не са плод на истината и на здравия разум и по тази причина не могат да получат безусловно приемане от всички. За да получат по-обширно приемане, тези абсурди се поднасят на улисаното общество като борба за равенство и човешки права и срещу дискриминацията, с нужното въздействие върху съчувствието на обикновения човек. В тази ситуация тиранията е на крачка разстояние. Ако се вслушаме в предупрежденията на Волтер, френския философ от XVIII век, че вярата в абсурди води до извършването на жестокости, ще разберем, че можем само да очакваме ескалация на общественото напрежение, ако здравият разум не надделее при решаването на това противопоставяне на ценности.

Конспирацията е таен заговор между две или повече лица за извършване на политическа дейност, завземане на власт или, според наказателните закони – престъпление. В този смисъл, когато говорим за разграждане на традиционното семейство, конспирация няма. От една страна, семейните ценности преминават през естествена криза заради разпада на влиянието на религиозния морал и консерватизъм, който задава морални граници на отношенията в брака и между мъжа и жената. От друга страна, тъй като действията по изпълнение на плана за налагане от „централното ръководство“ на народите на ценности и модел на мислене и поведение са повече от очевидни и неприкрити – цитирахме някои от тях по-горе, също не може да се говори за конспирация. Тъй като няма конспирация, а открити действия и въздействия, то няма и теория на конспирацията, а просто анализ на приведения в действие план за ограбване на суверенитета на народите, както и за наложеното преформулиране на морал, ценности и основни права. Откритостта на налагането на новия сексуален морал и на разграждането на семейството и на човека като мъж или жена не се дължи на иманентната честност и откритост на участниците в програмата и техните ръководители, а на безусловната вяра в силата на парите и позициите, с които разполагат, както и на убедеността им, че масите, които те моделират, са овчедушни, незаинтересовани или готови да приемат новия ред.

³⁵ За подробно третиране на този въпрос вж. **Coleman, P.** [CENSORED: How European 'Hate Speech' Laws Are Threatening Freedom of Speech](https://www.dailysignal.com/2019/08/16/the-rise-of-hate-speech-policing-in-europe/). Kairos Publications. За по-кратък преглед на въпроса вж. интервю с автора, на английски: <https://www.dailysignal.com/2019/08/16/the-rise-of-hate-speech-policing-in-europe/>.

Опозиция обаче срещу социалното инженерство и атаката срещу семейството, оказва се, има, както би трябвало да се очаква при опита за налагане на която и да е тиранична система. Ще цитираме известния американския президент от XIX век, Абрахам Линкълн: „Можете да заблуждавате всички хора за малко време и някои от хората през цялото време, но не можете да заблуждавате всички хора през цялото време“.

Накрая следва да посочим недвусмислено: проблемите, които обсъждаме, не са решими в Русия или в ЕС, нито оттам еднозначно идват; изходът зависи от това, доколко българският народ има своя идентичност и стои на здравия разум, на традициите и християнските ценности, които е готов да отстоява. Социалните инженери са нервни. Разбираемо е – времето на заблудите вече изтича.

Адв. д-р Виктор Костов е адвокат и правозащитник, главен редактор и издател на *Свобода за всеки* и съпредседател на сдружение РОД (Родители обединени за децата). Доктор по философия в областта на межкултурните науки, (2009), Fuller Graduate Schools, САЩ. В изследователската си дейност специализира по въпросите на свободата на религия и отношенията между църква и държава. Занимава се с проблемите на свободата на съвестта, словото и мястото на християнската вяра в публичния дебат, от 1992 г. Редактор-съставител на сборниците *Отношенията църква-държава след падането на комунизма* (2013 г.), *Християнство и политика. Сътрудничество или противопоставяне* (2015), *Християнство и национална сигурност. Посткомунистически, исторически и библейски контекст* (2017). Член на Софийска адвокатска колегия от 1992 г.

Законът за социалните услуги – нов вариант на Закона за закрила на детето?

Валентин Кожухаров

Уводни думи

През последните няколко месеца българската общественост бе разбунена поради нееднозначното разбиране на положенията на Закона за социалните услуги (ЗСУ), който трябваше да влезе в сила от 1 януари 2020 г., но неговото въвеждане в действие бе отложено за половин година. „Нееднозначно“ ще рече, че едни протестиращи го разбираха по свой начин и оборваха твърденията на опониращите им и обратно – другите протестиращи не приемаха позицията на застъпниците на предложения текст и посочваха какво точно привържениците на закона не са разбрали в него.

„Нищо ново под слънцето“, ще възкликнем и ние заедно с премъдрия Соломон – нали така беше и по време на бурните дебати за това как да разбираме Истанбулската конвенция и дали да я приемем, или да я отхвърлим. Тогава разумът надделя и тя бе отхвърлена, тъй като в прикритата форма прокарваше джендърната идеология на новите европейски неолиберали. Имам надежда, че и сега разумът ще надделе и ЗСУ ще бъде изцяло отхвърлен: някои негови положения, които наистина допринасят (или могат да допринесат) за по-ефективно справяне с проблемите в социалната сфера, могат да намерят място във вече съществуващите закони и други нормативни актове – става въпрос за преодоляване на трудностите, на които са подложени хората с увреждания, бедните, сираците, инвалидите и хората в риск и които едвам оцеляват в условията на бедна България. Измененията в съществуващото законодателство могат също толкова ефективно да защитят уязвимите членове на българското общество, стига действително да се прилагат според написаното в тях.

Ако предлаганият закон обаче влезе в сила (макар и редактиран в съответствие с предложенията, които ще се направят през следващите шест месеца), това ще доведе до последици, които ще бъдат противни на българския характер на справяне с проблемите на уязвимите групи граждани у нас. Вярно е, че досега тези проблеми не се разрешаваха успешно и че има нужда да бъдат направени някои допълнения и промени в съществуващото законодателство, та дейностите в социалната сфера действително да допринасят за подобряване на условията на живот на социално слабите слоеве на обществото ни. Но също толкова е вярно и това, че с приемането на закон и отнасящи се към него подзаконовни нормативни актове, които съдържат в себе си чужди на българската конституция и на днешното законодателство, на българската традиция и на добрите нрави постановки, обществените отношения ще бъдат променени в посока на приемане на небългарски образци на поведение на някои слоеве на обществото и ще се промени разбирането за това какво е семейството и каква е неговата роля в отглеждането и възпитанието на децата.

Нека накратко изложим какви са рисковете от приемането на ЗСУ и какви могат да бъдат последиците от този акт на държавната власт, като накрая направя заключението, че той трябва еднозначно да бъде отхвърлен; ще посоча защо смятам така и ще направя някои препоръки към управляващите, които да ги накарат да преоценят замислите си по отношение на Закона за социалните услуги, който, както ще видим по-долу, е всъщност някакъв вариант на Закона за закрила на детето.

Досегашните критики към закона за социалните услуги

В най-различни публикации през последните седмици бяха разтълкувани редица недъзи, неясноти и пропуски на закона, които при „обикновен“ прочит на текстовете остават скрити от околото на непредубедения читател. Това са такива недъзи и неясноти, като:

- замяна на конституционния термин „социално подпомагане“ с термина „социална услуга“ (а както е известно, услугата е предплатена търговска дейност с цел печалба);
- насърчаване на публично-частното партньорство при предоставянето на социалната услуга, при което интересите за търговска печалба и усвояването на бюджетни пари се подкрепя от държавна принуда;
- отсъствие на ясен и ефективен механизъм за съдебен контрол на решенията и действията на доставчиците на социални услуги при тромавата съдебна система в нашата страна, където едно дело може да продължи с месеци и през цялото това време едно дете може да бъде откъснато от семейството си и да му бъде нанесена неизлечима душевна травма;
- недостатъчна регламентираност на действията на чуждестранните юридически лица и търговци, предоставящи социални услуги, включително на такива без получен лиценз, па макар и предоставяни еднократно или временно на територията на страната ни;
- ограничаване на процесуалните права на родителите, при което те не са участници в съдебното производство по настаняване на дете в местата за резидентна грижа или въобще извън семейството;
- голяма неяснота на термина „превантивна социална услуга“ и в същото време изискване за налагане на задължителна социална услуга, което при липсата на ефективен съдебен контрол над дейността на доставчиците на социални услуги всъщност създава сериозни предпоставки за нарушаване на основни човешки права и накърняване на законните интереси на превантивно „обслужваните“ лица или групи от лица;
- неяснота на използваните термини „родителски умения“ и „повишаването на родителския капацитет“ в съвременните условия на живот в нашата страна, където тези термини могат да имат и по-друго съдържание в сравнение с онова, което те имат в западноевропейските страни, от които термините са заимствани;
- противопоставяне на правата на родителите на тези на детето, особено в случаите, когато дете поиска социална услуга от доставчика и същият не може да я откаже на детето, а ако то е под 14-годишна възраст или дете в риск (също изключително неясен

термин!), доставчикът на социални услуги уведомява за искането дирекция „Социално подпомагане“, но не и родителите на детето (с други думи, законът допуска, че родителите са тези, които биха попречили на детето да бъде „обслужено“ от доставчика или че при наличие на „риск“ те са най-естественият източник на заплахата за детето);

- създаване на „мултидисциплинарен екип“ от служители, осъществяващи дейност по предоставянето на социалната услуга, в пълно противоречие със съществуващите законови уредби за дейността на българската прокуратура и на конституцията на страната.³⁶

Към тези (и още много други) критики на закона искам да добавя едно изяснение за характера на ЗСУ, който изцяло е взет от чужди на българския дух западноевропейски образци и който не само не бива, но и не може да бъде приложен в български условия в днешното битие на българина и при днешните обществени отношения в нашата страна. Съвършено очевидно е, и аз самият разбирам и признавам пред себе си, че в закона има редица правилни и полезни постановки, чието прилагане действително ще подобри (или може да подобри) дейностите по социално подпомагане на уязвимите групи хора у нас, но се опасявам, че у нас той би избол очи, вместо да изпише вежди. Какво имам предвид?

Отново за Истанбулската конвенция във връзка със ЗСУ

Никой не се съмнява, включително и аз, че нововъведенията в редица закони и други нормативни актове у нас, взети от добрите практики в Европейския съюз, допринесоха за подобряване на българското законодателство и за повишаване ролята на гражданското общество в днешните условия на XXI век. Повече от очевидно е, че заимстваното от Европа демократично регулиране на обществените отношения се отрази и се отразява благоприятно и върху българското общество, така както се отразява и върху обществата в другите страни на стария континент. Но също така никой (поне така ми се струва!) не се съмнява, че наред с житните класове ние пожънахме и плевата – т.е. онова, което е обратно на традиционните устои на българина и което не може да хване корен, както то хваща корен в други общества с друго разбиране за света и за човека.

Плевата, за съжаление, така добре е преплетена с добрите класове, че понякога трудно може да бъде отсята. Това е една от причините спорещите групи да разглеждат един и същ документ и същевременно да го разбират по различен начин: едни виждат само положителното в него, а други съзират и определените опасности, които грозят обществото ни, ако даденият документ бъде приет едно към едно в българските условия. Примери – колкото искаме, но за пореден път ще спомена злощастната Истанбулска конвенция (ИК): всички видяхме положителното в нея и възможностите, които тя може да предостави на националните правителства за справяне с проблема за насилието над жените и домашното насилие, но не всички видяха джендърния подтекст, който съзнателно е вкаран в текстовете на конвенцията, та чрез последващи нормативни актове джендърната идеология на

³⁶ Това са само част от неяснотите и противоречията в ЗСУ, публикувани в различни издания, включително онлайн и в социални мрежи, тук цитирам някои от положенията, [вече изложени](#) на уебсайта на правозащитната организация „Свобода за всеки“.

европейските неолиберали да бъде закрепена и в други законодателни инициативи на страните членки на Съвета на Европа.

Както вече писах в предишен брой на изданието на „Свобода за всеки“, ИК може да бъде ратифицирана от нашата страна само след сериозна ревизия на текста, при което от него да бъдат извадени всички термини, свързани с джендър идеологията и хомосексуалната тематика. „Че каква джендър идеология виждате в конвенцията“, вече многократно ни питаха някои мастити професори и журналисти у нас. И ние многократно отговоряхме: „Прочетете внимателно някои текстове и ще разберете, че конвенцията ратува за съществуването на „джендър“ (т.е. пол) като нещо различно от мъжкия и женския пол (срв. чл. 3, т. 3 на конвенцията и т. 43 на Обяснителния доклад); че тя налага такива термини, като джендър-идентичност и сексуална ориентация (срв. чл. 4, т. 3 на конвенцията и т. 53 на Обяснителния доклад, в който съвършено конкретно са посочени лицата с някаква „особена“ джендър-идентичност, такива като „транссексуалните лица, трансвестити, травестити и други групи от хора, които не отговарят на това, което обществото е определило като принадлежащо към категорията на „мъжете“ или „жените“; тези термини са повторени и в т. 87 на доклада във връзка с определянето на това, кои хора в обществото са уязвими: „проститутките, гейовете, лесбийките, бисексуалните и транссексуалните лица“); че тя изисква от националните правителства да организират изучаването на положенията на конвенцията от учениците, включително в извънкласните форми на занимания с децата и в такива центрове, като клубове, летни лагери, спортни събития и т.н. (срв. чл. 14, т.т. 1 и 2 на конвенцията и т.т. 95 и 96 на Обяснителния доклад – с други думи, освен положенията на конвенцията за предотвратяване на насилието срещу жени и домашното насилие, децата трябва да бъдат учени, че съществува и друг пол, освен мъжкия и женския, и че различните видове полова ориентация е напълно нормално явление в живота на човека и на обществата).

Защо отново и за пореден път се връщам към този злополучен документ на Съвета на Европа? Защото както от него се носи миризма на джендъризъм и хомосексуалност, които са противни на традиционните български устои и които трябва да бъдат еднозначно отхвърлени, така и чрез предлагания Закон за социалните услуги може да се прокарат практики, които са вредни за нашето общество, защото ще наподобяват някои положения на онази джендърно-подплатена конвенция.

„Това не може да бъде“, вече чувам възражения, „какво общо може да има между някаква си джендър идеология и Закона за социалните услуги, който е призван да предостави социална подкрепа на нуждаещи се хора, които едвам преживяват в условията на днешната българска действителност“? Не само че може да бъде, но приликите между двата документа могат да бъдат дори поразителни. И за онази конвенция разсъдихме, че тя съдържа полезни и правилни предложения за справяне с насилието над жени и домашното насилие, но отхвърлихме джендърния ѝ подтекст, така и за ЗСУ разсъждаваме, че той предлага полезни и правилни мерки за справяне с проблемите в социалната сфера, но се опасяваме чрез него да не се прокарат чужди и вредни за българското общество образци и модели на криворазбрани призови за недискриминация, равенство и човешко достойнство. Затова през последно време се провежда тази широка дискусия за ползите и вредите от ЗСУ, та след изясняване на някои недотам ясни положения на предлаганото законодателство да се посочи дали в него няма да се прояви чужда на българската действителност джендърна идеология, която този път може да засегне преди всичко децата и българските семейства.

Законът за социалните услуги е закон за децата и семействата

„Откъде накъде законът щял да засегне децата“, вече ме питат, „нали това е закон за социалните услуги, от които ще се ползват хората с увреждания, бедните, сираците, инвалидите и хората в риск, социално слабите и уязвимите“? Да, вярно е, в положенията на документа тези групи в обществото са упоменати и действително за тях се описват необходимите процедури за справяне със социалната им немощ. Но отново ще повтора: Законът за социалните услуги е закон за децата и семействата, а не въобще за социално слабите членове на обществото!

Както многократно бе посочвано, че джендърният характер на Истанбулската конвенция се разкрива и от огромното количество употребени термини „джендър“ и „сексуален“, наред с разсъжденията за закрила на хомосексуалните (само терминът „джендър“ е употребен 25 пъти в конвенцията и над 130 пъти в Обяснителния доклад към нея), така и при прочит на ЗСУ с просто око може да се забележи огромният брой думи „дете, деца“, което навежда на мисълта, че този закон всъщност е преди всичко за децата. Внимателният читател може да преброи 96 употреби на думата „дете/то“, 119 пъти на думата „деца/та“ и 16 пъти на думата „детска/детски“ в текста на документа, същевременно ще преброи само 4 употреби на думата „бездомен“, 54 пъти на изразите „увреждания“, „с увреждане“, 5 пъти е употребен изразът „стари хора“, още 5 пъти е употребен и изразът „лица, пострадали от домашно насилие“ и нито веднъж не срещаме „инвалиди“ (с изключение на упоменаването на три пъти на „военноинвалиди“), нито пък сираци или бедни; думата „изоставени“ се среща само в израза „изоставени деца“, но не и „изоставени стари хора“ или „изоставени хора с физически или умствени недъзи“ (каквито, за съжаление, има в България, но мерки срещу тази неправда не са предвидени в ЗСУ).

Казвам „с просто око“, тъй като ако поставим текста на ЗСУ в редакторска компютърна програма, например в Уърд, и напишем в полето за търсене думата „дете“ (дете/то, деца/та), то почти целият документ ще бъде изпъстрен с тези думички (най-често Уърд ги оцветява в жълто), а като напишем „бездомен, стари хора, увреждания, изоставен“ и т.н., ще видим оцветяване само тук-там. Като погледнем горната статистика, ще видим в кои части на ЗСУ най-често се срещат „детските“ думички: нека видим в подраздела „Насочване от Дирекция „Социално подпомагане“ (глава 6, раздел I), в същата глава раздел II, „Особени правила при предоставянето на социални услуги“, и раздел III, „Ползване на резидентна грижа от лица, поставени под пълно запрещение“ изобилстват с тях, изпъстрени са с тях и текстовете на документа от „Преходните и заключителните разпоредби“, отнасящи се до предлаганите промени в Семейния кодекс, в Закона за закрила на детето, в Закона за предучилищното и училищното образование; а пък „Националната карта на социалните услуги“ изцяло се отнася до децата!

Наистина окото ни не може да бъде излъгано. Интересно, защо някой си мисли, че умът ни може да бъде излъган или заблуден?

Струва ми се, че не е нужно повече да доказваме, че така предлаганият текст на закона всъщност е взел немалко положения от вече отхвърлената стратегия за детето и от някои други предложения за промени в „детското законодателство“ – т.е. в закони и други нормативни актове, отнасящи се до децата и тяхното развитие, включително нормативната база за

образованието, здравната помощ, закрилата на детето, защитата от домашното насилие, семейния кодекс, семейните помощи за деца, борбата срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните и т.н.

Защо е нужно един закон за социалната подкрепа (наречен „услуга“) в България всъщност да се предлага като закон за социалната защита на децата? Тъй като от прочита на текста на закона съвършено ясно се съзира, че той точно това предлага: всички негови положения, отнасящи се до децата, са не друго, а изяснения за това как децата да бъдат социално защитени при различните случаи на посегателство върху тях или при изпадане в социална немощ (социална немощ съществува, когато детето е жертва на насилие, на трафик, на експлоатация или изоставено или систематично пренебрегвано). Оттук е ясно, че ЗСУ е закон и за семейството, тъй като във всички разсъждения за детето в текстовете непременно се визира семейството и възможностите детето да продължи да живее в него или да бъде изведено и по този начин „социално спасено“.

Редица положения на ЗСУ са взети от западноевропейски закони за закрила на децата

Това е още едно мое твърдение, с което немалко читатели от пръв поглед може би няма да се съгласят. Но бързам да ги уверя в правотата си, особено онези, които знаят чужди езици и могат да направят бърза справка в интернет и още сега на момента да разберат дали съм прав, или измислям някаква невярна теза. Само с няколко кликания на компютърната мишка човек може да направи справка в закони и други нормативни актове в западноевропейските страни, отнасящи се до закрилата на децата, и да се убеди, че част от тяхното съдържание е взета едно към едно и приложена в българския закон за социалните услуги, който, както видяхме, всъщност е закон за закрила на детето. Без да затруднявам читателя с термина „закрила на детето“ на различни езици, тук само ще посоча английския еквивалент *safeguarding of children*; веднага отбелязвам, че изразът *protection of children* (или *child protection*) няма същото значение, каквото се влага в българския закон за закрила на детето, и затова използвам израза *safeguarding of children*, тъй като тъкмо неговият смисъл е приложен в Закона за социалните услуги.

Линковете към английските закони и разпоредби (в случая имам предвид британските, а не американски или други) са многобройни, тук ще посоча [само един](#), който обобщава нормативната база относно закрилата на децата и на който правителството на Великобритания е възложило да бъде главен съветник на организациите и центровете, работещи с деца (включително детски градини, училища от всички степени на образованието и всички структури за социалното подпомагане на деца), по въпросите на тяхната защита и безопасна дейност и живот в британското общество. На уебсайта ще видим множество рубрики, където ще открием каква е организацията по закрила на детето чрез въвеждането на мултидисциплинарния екип „от служители, осъществяващи дейност по предоставянето на социалната услуга, определени от ръководителя на услугата, която лицето е избрало да ползва“ (чл. 80, ал. 2 на ЗСУ), който в английските закони е наречен *multi-agency protection team*; тук можем да видим и почти всички положения на ЗСУ в неговите членове 80, 81, 82, 83 и 84, включително „плана за подкрепа“ (*child protection plan*), „плана за предоставяне на социални услуги“ (*child protection conferences* или *children protection review conferences*); тук ще намерим и определенията на това кой е „водещия социален работник“ (чл. 84, ал. 3 и чл. 133, ал. 4 на ЗСУ), и т.н. – примерите са безброй и мястото тук не позволява да бъдат описани повечето от тях.

Всички документи, отнасящи се до осигуряване от страна на възрастните на безопасна дейност на децата (safeguarding of children), следва да бъдат част от училищния правилник на всяко училище в Западна Европа (в случая посочвам Великобритания) и законите в тези държави задължават всички центрове, работещи с деца, да ги поставят на видно място и подробно да запознат със съдържанието им родителите и децата, та всички заедно да са наясно какво е позволено и какво не и кое действие е наказуемо и кое не е. За Великобритания главен източник за съставяне на училищните правилници, отнасящи се до осигуряване на безопасна дейност на децата, е издаденият от министерството на образованието документ „Осигуряване закрила на децата в училищата. Задължителни указания за училищата и гимназиите“³⁷ (Keeping children safe in education. Statutory guidance for schools and colleges; тук посочвам последния вариант на документа от септември 2019 г., който всъщност е разделен на две: единият се отнася до [педагогическите и други работници](#) в образователните институции и всички центрове, работещи с деца, а другият – до [учителите и учениците](#) в училищата и гимназиите). Документът се намира на сайта на правителството, а също и на сайта на Националното дружество за предотвратяване на жестокото отношение към децата; на уебсайта на дружеството се намира и документът „[Как да съставим правилници](#) и да опишем процедурите за безопасна дейност [на децата]“ – Writing safeguarding policies and procedures. Разбира се, тези документи може да се намерят още на множество други британски уебсайтове.³⁸

И тъй, нека да посоча, че внимателният читател ще открие в западноевропейското законотворчество, отнасящо се до децата, редица положения, които просто са преведени на български език и са намерили място в предлагания Закон за социалните услуги. Но разсъдливият читател ще се сети, че онези положения са правилни, навременни и донякъде оправдани (само донякъде, тъй като в тях е прокарана джендърната идеология – за това понататък ще спомена) за съответното западноевропейско общество, но не са правилни за българските условия, ето защо преводът от един език на друг не върши същата работа като „превода“ на една жизнена ситуация в една държава на друга жизнена ситуация в друга държава. А в много отношения българската ситуация на обществото ни е твърде далеч от тази в западноевропейските страни и поради това не трябва да правим преводи на чужди документи, а трябва да съставим свои, български законови документи, които да отговарят на българската действителност и на многовековната българска традиция, макар и в днешния XXI век.

Възможни последици от Закона за социалните услуги

³⁷ В документа думата е college, но текстът визира гимназиите и образователните центрове, обучаващи деца до 18 годишна възраст, които са обект на закрила от държавата (safeguarding); колежаите, обучаващи студенти над 18 годишна възраст, не се отнасят към този документ. Затова за по-голяма яснота терминът тук е преведен като гимназия, макар че някой би могъл да го преведе и като средно образование или средно училище и т.н.

³⁸ Съзнавам, че посочените на английски език термини и изрази могат да затруднят четенето на статията, но давам оригиналните названия, та който има възможност, знаейки английски език, веднага да постави тези изрази в търсачките и да намери онова, за което пиша, та да се убеди във фактите и в описваното тук.

„Какви последици може да има един закон, който цели да подобри социалното подпомагане на нуждаещите се граждани на страната ни“, питат ме някои. Може да има, и то значителни последици! Ето някои от тях (цитат от ЗСУ):

§ 43 на ЗСУ, ал. 1. В тримесечен срок от влизането в сила на закона Министерският съвет приема:

1. Правилник за прилагане на закона;
2. Наредба за планирането на социалните услуги;
3. Наредба за качеството на социалните услуги;
4. Наредба за стандартите за заплащане на труда на служителите, осъществяващи дейности по предоставяне на социални услуги, които се финансират от държавния бюджет;
5. Устройствен правилник на Агенцията за качеството на социалните услуги;
6. Тарифа за таксите за издаване и подновяване на лиценз за предоставяне на социални услуги;
7. Изменения и допълнения в правилниците за прилагане на Закона за социално подпомагане и на Закона за закрила на детето и в устройствените правилници на Държавната агенция за закрила на детето и на Агенцията за социално подпомагане.

Ако това не са последици, какво друго може да са? Трябва да е повече от ясно, че само три месеца след влизането в сила на ЗСУ в посочените по-горе 6 подзаконовни акта и чрез измененията и допълненията в правилниците на два други закона, както и в устройствените правилници на двете агенции, ще бъдат въведени нови (макар и също в областта на социалните услуги) положения за това, как социалното подпомагане на практика ще се осъществява по места. Все още не знаем кои положения от ЗСУ ще бъдат по-детайлно описани в тези подзаконовни актове, но можем да предположим, че както немалко текстове от ЗСУ са преведени от западноевропейски документи, отнасящи се до закрилата на децата, така и в подзаконовите актове „преводите“ ще продължат и в българските документи ще видим чужди за нашия народ идеи и практики, особено в Правилника за прилагане на ЗСУ, в правилниците за прилагане на Закона за закрила на детето и в устройствените правилници на Държавната агенция за закрила на детето.

Опасенията ми са, че когато „специалистите“ започнат да „превеждат“, несъзнателно, или може би съвършено съзнателно, ще включат в текстовете на подзаконовите актове вече отхвърлените джендърни положения на Истанбулската конвенция. Защото в посочените по-горе документи за британското разбиране за закрила на децата те са неизменна част от съдържанието им: естествено е в западноевропейските общества, в които джендърната идеология присъства във всички сфери на живота, джендър идеологията задължително да присъства и в сферата на образованието и социалната работа с деца. Като погледнем посочените по-горе документи за безопасна дейност на децата, отново ще видим изразите „джендър“, „полова идентичност“ и т.н. (те са на стр. 18 в първия и стр. 80 във втория

документ), а в указанието как да се съставят училищните правилници за безопасна дейност на децата срещаме и изразите „промяна на пола“ (gender reassignment), „полова ориентация“ (sexual orientation) и т.н. – потърсете изразите с търсачката и ще ги намерите.

С други думи, както при онази конвенция, така и тук българският законотворец трябва да изключи тези изрази от нормативните актове, в противен случай във всички области на работа с деца – детски градини, училища, спортни, здравни, социални и други центрове и т.н. – ще бъдем длъжни законодателно да въведем не само тези антибългарски понятия, но и практиките, основани на понятията. В допълнение към това при общуването с децата ще бъдат въведени правила, които също не отговарят на традицията на българското образование и обучение. Ако погледнем на сайта на посоченото по-горе британско Националното дружество текстовете, отнасящи се до осигуряването на безопасна работа при общуване с децата, можем да видим какви строги мерки трябва да бъдат предприети, особено ако се наложи учител или друг служител да провежда разговор с дете насаме, т.е. без присъствието на друг служител или родителя на детето. Ето кратка извадка на подтемата „[работа \[с дете\] насаме](#)“ (one-to-one working):

- при разговор с дете някой друг трябва да знае, че си насаме с него (някой, който е обучен за защита на дете);
- използвай стая с прозорци, тъй че минаващите край тях да те виждат;
- води си записки през цялото време и опиши защо си насаме с детето (причини) и какво се случва по време на разговора ти с него;
- напомни на детето, че то може да прекъсне разговора с теб по всяко време;
- напомни му, че то винаги може да използва „телефона на доверието“ за деца;
- ако детето е под 16 г. възраст, можеш да останеш насаме с него само след разрешение на родителите или настойниците (или онези, които се грижат за него); ако детето не иска родителите му да знаят за срещата и разговора с теб, не се срещай с него, а го препрати към „телефона на доверието“;
- в началото на разговора ти с детето му кажи, че е възможно онова, което то сподели с теб, да бъде оповестено и на други лица или организации, ако по време на разговора разбереш, че е възможно детето да е изложено на някакъв риск.

В тези „указания“ можем да видим също така, че учител или служител в никакъв случай няма право да докосва дете, дори и когато може да се наложи да му помогне за часа по физическо или при други случаи, когато то има нужда от помощ: винаги, преди да се решите да докоснете дете, трябва предварително да сте получили неговото съгласие. Също така се забранява да пишете или да отговаряте на писаното в социалните медии на страници на ваши ученици или да обсъждате с тях въпроси извън учебното съдържание. Ако пък учител или училищен служител се усъмни, че съществува риск за дете – независимо дали от страна на друго дете, или на друг учител или служител, тогава процедурата по изясняване на случая прилича по-скоро на играта на криеница: всички си мълчат и никой няма право да споделя съмненията си с когото и да било, докато „разследващият“ (това най-често е отговарящият за безопасната дейност на децата в съответното училище) не събере достатъчно подробности и не направи заключението си; доносничеството и следенето тук играят важна роля. Споменавам тези случаи, защото се опасявам, че е възможно към описаните в ЗСУ характеристики на мултидисциплинарния екип и на водещия социален работник в

подзаконовите актове да се добавят такива техни правомощия, които и в нашата страна да доведат до абсурдни ситуации при работа на възрастни с деца.

Струва ми се, че е добре, който има възможност, да поразгледа посочените документи, отнасящи се до безопасната дейност на децата, и да разбере какъв е духът на подобна „закрила на детето“. Естествено, тук споменавам само малка част от опасностите, които непремереното прилагане на чужди образци крие за българското дете и за семейството. Любознателният читател може да намери още множество примери за това, как в западните общества на работещите с деца се гледа като на потенциални престъпници – насилници на деца, изнудвачи, трафиканти и какво ли не още – и затова всяко действие на учителите и служителите, работещи с деца, е разписаното до най-малката подробност, та в случай на нужда да бъде защитено както детето, така и възрастният. Защото съществуват немалко случаи, когато дете необосновано обвинява учител или друг служител, от което произтича полицейско разследване, при което възрастният член на колектива трябва да представи доказателства за невинността си.

Никъде другаде в законодателството и нормативната база в западноевропейските страни презумпцията за виновност не е толкова всеобхватна, каквато е тя в сферата на работа с децата! Че има насилници на деца – има, но да превърнеш учителя или социалния работник в палячо, който играе театър в присъствието на дете, това не само противоречи на здравия разум, но и на разбиранията ни за това какво е детето, какво са семейството и възпитанието, родителството и обучението на децата ни, нравствеността и моралните качества на обществото като цяло.

Нима искаме българското общество да се превърне в пародия на някои западноевропейски общества? Нима след време ще ни отнемат дете, само защото не сме изпълнили някое негово желание и социалните служби са счели, че сме пренебрегнали „емоционалните му нужди“?³⁹ Или ще ни уволнят от работа, защото не сме нарекли едно момче, което е решило, че е момиче и е сменило пола си, с местоимението „тя“, вместо „той“, какъвто е рожденият му пол, или пък по същия начин ще се обърнем към брадатия мъжага, който също сменил пола си, с местоимението „той“, вместо „тя“, както той иска?⁴⁰

Някои ще кажат, че отивам твърде далеч в разсъжденията си и че подобно нещо никога не може да се случи в България. Искам съвършено откровено да ги уверя, че подобни абсурди в обществените отношения ще станат реалност и у нас, ако още отсега не съзрем опасностите, които крият някои идеологии и практики в богатите държави, които от охолство забравиха какво е чест и морал и ги заместиха с хиляди закони и закончета, регулиращи отношенията между хората до най-малките детайли от живота, тъй че някои „регулации“ стигат до абсурд. Те са абсурд за нас, които все още не сме толкова „прогресивни“, колкото са днешните неолиберални държави, а за тях самите това е жива реалност, без която обществените им отношения не могат да съществуват в съвременния им вид.

България е по-древна държава от повечето европейски страни и тя не само е съхранила традицията и здравия разум в обществените отношения, но е дала и на други народи примери за достойнство, чест, морал и духовна сила. Няма съмнение, че има още много да се желае за страната ни, тъй че недъзите да бъдат изкоренени и недомислиците в

³⁹ Вече [разглеждах случаи на абсурдно отнемане](#) на дете при подобни ситуации, напр. [майката не му купува сладолед](#) или не иска да го подстриже, както то иска.

⁴⁰ И [за тези случаи](#) писах преди време.

управлението на държавата и в обществените отношения да бъдат отстранени и поправени. Но няма съмнение и в това, че страната ни трябва да следва свой път при определяне на отношението ни към децата и социално слабите членове на обществото ни, без да прилага безрезервно чужди на българския дух законови положения.

Заклучение

Заклучението ми е едно: Законът за социалните услуги, който по съдържание всъщност е някакъв вариант на закон за закрила на детето, да бъде оттеглен и забравен! В различни други закони и нормативни актове може да се направят съответни допълнения, изменения и поправки, тъй че добрите положения на ЗСУ да залегнат в законодателството и да доведат до подобряване на дейностите в социалната сфера. И само в нея! Без да споменават начините и проблемите по закрилата на детето – за тях си има свой закон и свои нормативни актове. Наистина, в очакваните допълнения, изменения и поправки на законите, отнасящи се до социалното подпомагане, ще се говори и за децата и семействата, но само дотолкова, доколкото отделните клаузи посочват как да се помогне на деца в нужда или деца жертви на насилие, както и на семейства в нужда, като законодателят не се впуска в разсъждения за закрила на детето по образеца, който е присъщ само на Закона за закрила на детето (и на евентуално приети други нормативни документи, уреждащи безопасната дейност на децата според добрите европейски образци, изключвайки всякакъв полъх на джандъризма).

В заключението си ми се иска да отправя няколко препоръки към управляващите и към законотворците, а също към онези, които работят върху нормативната база, отнасяща се до децата и семействата:

1. Да се признае, че по съдържание и дух Законът за социалните услуги не отговаря на предназначението си и той да бъде незабавно оттеглен. Изявления от типа „Законът за социалните услуги не се отнася до деца и семейства. Законът за социалните услуги се отнася до центрове за хора с увреждания, до домове за стари хора, грижа за бездомни деца, работа с деца, които са преживели насилие, това са социалните услуги“⁴¹ са чиста лъжа (ако г-жа министърката знае, че този закон се отнася преди всичко за децата и семействата) или са заблуда и непознаване на разглежданата в закона материя (ако тя все още не е разбрала докрай смисъла на закона). Освен посочените по-горе данни за изобилието на „детски“ термини в ЗСУ, ще задам и следния въпрос: защо в поправките в посочените 29 закона в „Преходните и заключителни разпоредби“ на ЗСУ,⁴² на Закона за закрила на детето са

⁴¹ Става въпрос за изказването на министъра на труда и социалната политика Деница Сачева, посочено в изданието на [БТВ Новините](#) от 18 декември 2019 г.

⁴² Който не намери време внимателно да прочете ЗСУ, може да види тук в кои закони се предлагат изменения, допълнения и поправки, посочено е и към кой параграф от „Преходните и заключителните разпоредби“ се отнася съответният закон:

- Семейния кодекс, §2
- Закона за социалното подпомагане, §3
- Закона за закрила на детето, §4
- Закона за защита от домашното насилие
- Закона за здравето, §6
- Закона за лечебните заведения, §27
- Закона за здравното осигуряване, §8
- Закона за предучилищното и училищно образование, §9
- Закона за семейни помощи за деца, §10

отделени цели четири страници с поправени и допълнени членове и параграфи, докато всички останали 28 закона съдържат поправки само на половин страница или само на няколко реда (с изключение на Семейния кодекс, Закона за социалното подпомагане и Закона за здравното осигуряване – в тях поправките и допълненията са на по една страница) – нима не е ясно, че така нареченият Закон за социалните услуги всъщност е вариант на Закона за закрила на детето, щом е необходимо нанасянето на толкова много поправки и допълнения тъкмо в Закона за закрила на детето?

2. Да се допълнят, изменят или поправят съответни членове, алинеи, точки и параграфи в Закона за социалното подпомагане в съответствие с добрите положения на сега разглеждания ЗСУ, като всички нововъведения се съобразят с българските традиции, култура, обичаи, нрави и морал и се отхвърлят чуждите на българския дух идеи и практики. Конкретно мога да посоча кое от ЗСУ може да бъде прието и кое отхвърлено, но мястото за това не е в този кратък материал; предполагам обаче, че от всичко гореказано читателят се досеща кое бих отхвърлил. Вече никой не трябва да се съмнява, че трябва да се изхвърли от употреба изразът „социални услуги“ и изразът „доставчик на социални услуги“ (социалното подпомагане да не би да е парче пица, че „доставчикът“ ще ми я доставя?) и че еднозначно трябва да се отрече комерсиализацията и търгашеското отношение в действията по социално подпомагане. Това не означава, че неправителствени организации (включително чуждестранни) няма да могат да участват в социалните дейности: това означава, че те трябва да осъществяват дейностите си съобразно българските разбирания за дете, семейство, традиция, култура и нрави и българското разбиране за социална подкрепа (а не услуга), без да привнасят собствените си разбирания за тези категории; всички действия на НПО-та трябва да бъдат подчинени на българския народностен дух. Главен закон за социалните дейности да си остане Законът за социално подпомагане заедно с направените промени в него.

3. Всички изменения, допълнения и поправки към Закона за социално подпомагане да бъдат поставени на предварително широко обсъждане и едва след постигането на взаимно съгласие между обсъждащите те да бъдат внасяни в съответните документи. От дискусиите до

-
- Закона за борба срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните, §11
 - Закона за насърчаване на заетостта, §12
 - Закона за чужденците в Република България, §13
 - Закона за убежището и бежанците, §14
 - Закона за правната помощ, §15
 - Закона за българските лични документи, §16
 - Закона за данъците върху доходите на физическите лица, §17
 - Закона за корпоративното подоходно облагане, §18
 - Закона за данък върху добавената стойност, §19
 - Закона за местните данъци и такси, §20
 - Закона за военноинвалидите и военнопострадалите, §21
 - Закона за дейностите по предоставяне на услуги, §22
 - Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, §23
 - Закона за устройство на територията, §24
 - Закона за опазване на околната среда, §25
 - Закона за ветеринарномедицинската дейност, §26
 - Закона за ограничаване на административното регулиране и административния контрол върху стопанската дейност, §27
 - Закона за хората с увреждания, §28
 - Закона за гражданската регистрация, §29
 - Закона за предприятията на социалната и солидарна икономика, §30.

този момент се разбира, че готвещите ЗСУ не са достатъчно наясно с някои подводни камъни, които немалко положения на този закон крият; възможно е и другата страна на дискутиращите също да не е достатъчно наясно с някои тънкости на предлаганите закони, ето защо постигането на съгласие по обсъжданите въпроси е главното мерило за общонародната полза, която приемането на един закон (или неговото допълване и изменение) може да принесе.

4. Ако досега не са се убедили, то отсега нататък управляващите и законотворците трябва да помнят, че България ще я има и след тяхното управление и че техните днешни идеи и действия се наблюдават от гражданското общество, което няма (или поне не би трябвало) да допусне българската нация да се размие до нивото на безропотна сива маса, на която чрез хилядите закони и закончета да бъде предписано какво да прави, как да го прави, защо да го прави и т.н., без да използва разума и сърцето си, особено ако предписанията са абсурдни: най-главното мерило за дейността на управляващите е съхраняването на българските традиции, обичаи, нрави и морал, като същевременно от Европа се приемат и нови, вече добре установени традиции и нормативни уредби, които обаче трябва да отговарят на българските особености и на българските разбирания за света и човека.

Библиография на линкове към думи и изрази употребени в текста

„Предишен брой“: <https://svobodazavseki.com/брой-52/491-защо-българия-отхвърли-истанбулската-конвенция.html>

„Само един“: https://learning.nspcc.org.uk/safeguarding-child-protection/?utm_source=google&utm_medium=ppc&utm_campaign=UK_GO_S_B_GEN_Grant_Safe_network_Child_Protection&gclid=EA1aIQobChMI9v7NkuTH5gIVGLtCh1uVAo3EAAyAIAAEgIUfD_BwE&gclid=aw.ds – това е уебсайтът на Националното дружество за предотвратяване на жестокото отношение към децата, който служи като главен източник за съставяне на училищни документи за безопасната дейност на децата (т.е. закрила на децата, както в обществена среда – детски градини, училища, спортни или здравни центрове, социални институции и т.н. – така и вкъщи).

„Педагогическите и други работници“: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/836144/Keeping_children_safe_in_education_part_1_2019.pdf

„Учителите и учениците“: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/835733/Keeping_children_safe_in_education_2019.pdf

„Как да съставим правилници“: <https://learning.nspcc.org.uk/safeguarding-child-protection/writing-a-safeguarding-policy-statement/>

„Работа [с дете] насаме“: <https://learning.nspcc.org.uk/safeguarding-child-protection/safeguarding-concerns-practice-examples/>

„Вече изложени“: <http://svobodazavseki.com/images/pdf/2019-11-analiz-zsu.pdf>

„Разглеждах случаи на абсурдно отнемане“: <https://svobodazavseki.com/blog/item/307-отнемане-на-деца-от-родителите-по-британски.html>

„Майката не му купува сладолед“: <https://www.thesun.co.uk/news/6526494/schoolboy-eight-taken-off-mum-because-she-did-not-take-him-for-ice-cream/>

„За тези случаи“: <https://svobodazavseki.com/blog/item/354-подмолната-и-тиха-революция-на-съвременния-либерализъм.html>

„БТВ Новините“: <https://btvnovinite.bg/bulgaria/otlagat-s-6-meseca-zakona-za-socialnite-uslugi.html>

Д-р Валентин Кожухаров е преподавател-богослов и мисионер. Спомага за диалога между православни и неправославни. Преподавал е в православния богословски факултет на Великотърновския университет и в руски православен институт в Москва. Работил в Отдела за религиозно образование и катехизация на Московската Патриаршия. От 2009 г. е лектор на свободна практика и преподавател по християнско образование и мисиология в Института по мисиология за централна и източна Европа в Хайлигенкройц, Австрия и в богословски колежи във Великобритания. Ръководител е на докторанти и член на

изпитна комисия по мисиология.

Семейното законодателство в България и суверенитетът на държавата

Владимир Шейтанов

Избраната тема се посреща скептично дори като правна хипотеза или посока на анализ. Но масовото обществено недоволство през последните 7-8 месеца срещу небрежността на законодателя към темата за семейството, децата, отношенията деца–родители ни задължава да се обърнем към нея независимо от нейната непопулярност. Трусът с оставката на министъра на труда и социалната политика – Бисер Петков – показва колко е опасно нейното подценяване.

Знаменателен е фактът, че законодателната година завършва с трусове именно в областта на социалната политика, на грижата за семейството и децата. Симптоматично е, че в два последователни дни, на 18.12.2019 г. и на 20.12.2020 г., се проведеха респективно заседание на Комисията по труда, социалната и демографска политика на НС и открита среща на граждани и неправителствени организации с новия министър на труда, социалната и демографската политика Деница Сачева.

Тези две събития бяха предизвикани от масово усещане на безпокойство и несигурност на обществото в една толкова чувствителна за всеки човек област като семейството, семейните отношения, грижата за социално уязвимите групи. И това безпокойство бе предизвикано от реални обстоятелства, а не от дежурните фрази за външна намеса и опити за разклащане на правителството.

Усещането за несигурност се пренесе от отделния гражданин към значителни групи от обществото и това не може да се дължи на изкуствено подклаждани процеси. Очевидно, има някакви действителни причини, които са в състояние да предизвикат толкова продължителни и широки обществени реакции.

Причината на причините за подобни широко разпространени обществени настроения е усещането за загуба на суверенитет. Обществото интуитивно усеща, че държавата не желае или не е в състояние да гарантира пред чужди фактори, правата и интересите на българските граждани. Суверенитетът, по дефиниция, е правото и задължението на една държава да налага своята изключителна юрисдикция на дадена територия и население. Старите класически реквизити на суверенитета бяха независима държавност, Конституция, политическа система, границите на държавата. Днес границите на суверенитета минават по други линии, които нерядко пресичат направо през средата класическите елементи на суверенитета. Кой обаче ще бъде гарант на тези съвременни линии на суверенитета – убедителен отговор няма да намерим дори в действащата българска конституция. Конституцията не предлага виждане за същността и правата, произтичащи от суверенитета, за методите и инструментите за защита на суверенитета на държавата. И това е сериозна предпоставка за сериозните проблеми в това отношение, които изпитва българската нация.

Посегателствата върху българския суверенитет днес проявяват склонност да преминават в покушения, поради липсата на адекватна концепция за защита на националния суверенитет. Националната сигурност обикновено претендира да бъде единствена проява на суверенитета. Не мога да се съглася, че защитата на суверенитета се изчерпва с националната сигурност. Пример за това са честите напоследък призови на международни организации като СЕ, ЕС, УНИЦЕФ и др. да променим регулацията на социалните и семейните отношения, правата на отделни категории членове на семейството (във връзка с Истанбулската конвенция, Стратегията за детето 2019 – 2030г., разработена по евро-образец, ЗСУ, разработен по Рамков образец от ЕС).

Опитите да се въздейства отвън върху правната регулация на социалните и семейните отношения, на правата на родителите и децата, пряко нарушават суверенитета, в неговите съвременни проекции.

Неслучайно според общностното право на ЕС семейните отношения са изцяло в компетенцията на националните държави. Поради това, България не може да бъде заставена да прилага Истанбулската конвенция без посегателство на нейния суверенитет. Ратификацията на Конвенцията от страна на ЕС не може да бъде разглеждана като правно допустимо обвързване на България, след отрицателното Решение на Конституционния съд през 2018 г.

Допускането на чуждо влияние върху населението, чрез законодателството за семейството и децата, възрастните хора, децата с увреждания, е ярка форма на отстъпление от националния суверенитет. Защото населението е основният правообразуващ елемент на суверенитета на държавата.

България е конституционно обвързана с отговорността да защитава своя суверенитет и правата, свързани с него. Първостепенно такова право е да се защитава Конституцията и конституционния ред. И тук стигаме до ЗСУ и неговите проекции върху суверенитета на държавата.

По волята на авторите на конституционния текст, България е социална държава. ЗСУ претендира да промени същността на тази конституционна норма. Едно тълкувание на конституционния текст ще покаже несъвместимостта между Конституцията и ЗСУ в неговата цялост – на буква, дух и философия. Никога волята на авторите на Конституцията не е била да сведат социалната държава до пазарна държава. Няма нито едно свидетелство, че в техните конституционни намерения се е допускало правата и задълженията на родителите по чл. 47, ал. 1 от КРБ да се субституират с права на чуждестранни частни доставчици на социални услуги. В този смисъл ЗСУ през 2019 г. нарушава конституционно определената същност на държавата, определена при приемането на Конституцията през 1991 г. Чрез ЗСУ чуждестранни икономически субекти получават възможност да оперират на търговски начала в област, която е известна като изключително чувствителна за стабилността на обществото и държавата. И това става в условията на демографската катастрофа в страната.

Обвързаността на ЗСУ с 29 закона и подзаконовни актове, обективизирана в преходните и заключителни разпоредби (ПЗР), също има своите суверенни проекции. ЗСУ е правно обвързан със Закона за закрила на детето, Закона за защита от домашното насилие, Закона за социално подпомагане, Закона за хората с увреждания, Закона за личната помощ. Той завършва цялостната уредба на тази материя, като окончателно я меркантилизира и превръща социалната подкрепа в бизнес. Правата на българските граждани, уредени в другите съпътстващи специални закони в социалната сфера, са поставени в зависимост от елементи на

пазара на социални услуги (СУ). Така, социални отношения се преобразуват в търговски, защото страните по тези отношения извършват търговска дейност. Новото в него е преобразуването на социалните услуги в търговски услуги между частен доставчик и частен потребител на СУ, подчинени на принципите на конкуренцията и печалбата. Изборът на доставчик на социални услуги чрез лицензиране, а впоследствие и чрез търгове за възлагане на обществени поръчки, е класическа форма на пазарните отношения. Той няма нищо общо с предоставяне на услуги от държавата в рамките на нейната редовна управленска дейност.

Днес у нас се предлагат 1356 вида платени социални услуги, по данни на Министъра на труда и социалната политика Деница Сачева. Засега те се заплащат в по-голямата си част от държавата и общините, но няма никаква гаранция, че това ще остане завинаги. Значителна част от тези услуги се разглеждат като предварително условие за взимане на важни за хората и семействата решения. Резидентната грижа, като социална услуга за деца и възрастни, може да накърни редица основни права на личността, защитени от международното право, като правото на личен и семеен живот, правото да отглеждаш своите деца, правото да образоваш и възпитаваш собствените си деца в съответствие със своите лични разбирания, духовни и културни традиции. Злоупотребата с тази социална услуга е толкова лесна, че може много бързо да изкуши човек или социален работник, под влиянието на най-различни житейски ситуации. Подобна несигурност сама по себе си се отразява сериозно върху поведението и самоусещането за застрашеност на населението, чиято реакция вече пряко засяга международните права на личността. Това е основната причина за пет последователни присъди на Европейския съд по правата на човека срещу Норвегия за нарушаване на чл. 8 от Европейската конвенция по правата на човека и чл. 7 от Хартата на основните права в ЕС.

Най-яркият пример за меркантилизиране на цяла една социална сфера на обществените отношения е здравната сфера. Там отрицателните последици са много лесни за проследяване и осмисляне. Ако социалните услуги последват пътя на развитие на здравните услуги, фаталният резултат ни е гарантиран и в тази сфера.

Правото на хората на здравеопазване, на труд, на социална грижа, и др. са закрепени в редица международни договори. Не всяка държава обаче има потенциала да гарантира тяхното спазване, когато тази грижа се прехвърля върху чуждестранен икономически субект. Същото се отнася за социални услуги, поверени на частни доставчици от чужбина. При днешното състояние на контролните и управленски системи на държавата, стриктното съблюдаване на административните предписания от страна на чуждестранни доставчици на социални услуги на цялата територия на страната е малко вероятно.

Социалната сфера е особено чувствителна област, в която чуждото влияние е изключително опасно. Узаконяването му чрез приемането на специален национален закон граничи с безразсъдство. Ако грижата за децата, майките, бащите и възрастните хора по закон се предоставя на чужди агенти, като доставчици на социални услуги, някои от които могат да имат капитализация, сравнима с БВП⁴³ на България, то държавността като договор между държавата и обществото губи всякакъв реален смисъл. В случая със ЗСУ сме изправени пред опит за субституиране на конституционния ред чрез закон. Подобен закон е правно нищожен.

Предефинирането на социалната помощ и подкрепа в социална услуга, което се наблюдава в ЗСУ, автоматично преобразува социалната грижа в търговски услуги. Уреждането на предоставянето на услуга от доставчик на потребител в българското облигационно право

⁴³ Брутен вътрешен продукт (бел. ред.).

става чрез договор за услуги. В международното право това става чрез международните договори за търговия с услуги – ГАТС, Всеобхватно икономическо и търговско споразумение между ЕС и Канада. Това променя кардинално правната среда в областта на социалната помощ. Чуждестранните доставчици на СУ ще се възползват и от двете правни регулации на услугите – националния закон ЗСУ и международните договори за търговия с услуги ГАТС и СЕТА. Ползвателите на социални услуги в България ще се превърнат в клиенти на доставчици от чужбина, като отношенията между тях ще се уреждат на принципа на търговските отношения. Така, чрез ЗСУ, социалните услуги могат да бъдат изведени от изключителната юрисдикция на България (суверенитет) и да бъдат подчинени на международни регулатори (международни договори), които ограничават националния суверенитет.

И тогава националният режим на предоставяне на социални услуги ще се подчини на международноправния режим, уреден в международните търговски договори. Този режим обаче е крайно неблагоприятен за българската държава поради неравнопоставеността на българската държава и силните икономически субекти на световния пазар на услуги, поради системата за мирно решаване на спорове чрез международен арбитраж и др. И това далеч не изчерпва всички рискове от отваряне на пазара на услуги за чуждестранни доставчици на социални услуги. Потърпевш ще е българският гражданин, който засега може да бъде защитен единствено чрез суверенитета на държавата и правата, присъщи на суверенитета.

Адв. Владимир Шейтанов е български кариерен дипломат и адвокат с 38-годишен юридически стаж. Получил образованието си в Москва, Вашингтон, Харвард, Женева, София. Специализирал в областта на международноправната регламентация на културното сътрудничество между държавите, правата на човека, международните организации, международна търговска политика и право на международните договори. Автор на книгата „СПИН процесът в Триполи“. Консултант на американски документален филм за процеса срещу българските медици в Либия. В момента е съпредседател на гражданско сдружение "Родители обединени за децата" (РОД). С Президентски указ е определен за член на стратегическия съвет при Президента на Република България Румен Радев.

Какво ще кажеш на света

Иван Вълков

Представете си следната ситуация – поради напредналите възможности на техниката, става изпълнимо в един определен ден и час цялото население на земята да види и да чуе речта на един човек... и този човек, по някакво стечение на обстоятелствата, сте точно Вие.

Какво бихте казали? Кое е най-важното послание, което бихте отправили към света? Или може би най-скромно бихте отклонили микрофона?

Днес в световен мащаб се правят медийни кампании по повод проблеми с второстепенно, меко казано, значение. Най-пресният пример е така преекспонираната тема за климатичните промени, която постепенно се превръща в истерия, захранена от чувството за неизбежен край, обреченост на младото поколение, чийто събирателен образ е Грета Тунберг. От една страна, Грета изглежда като искрено крехко момиче, до ужас наплашено за своето бъдеще, но в същото време погледът ѝ, а и самите думи често издават злоба, агресия, обвинение и сякаш изсъсква „Как смеете...! ... да не мислите като мен!“.

Един разумен човек би си задал въпроса – как от 16-годишно дете, за което никой никога не е чувал и което нищо конкретно не е постигнало за своя кратък живот – в случая – Грета, тя се превръща в човек на годината в една от най-котируемите световни класации, получава световна известност и се превръща в неформален лидер на младите по цял свят, за който се говори като за Сталин едно време... другарят Сталин каза това, другарят Сталин направи онова.

Кой натиска копчето на катапулта, изстрелващ във висините една тема или личност, а други да предаде на вечно забвение? Защо за международни протести срещу джендър идеологията, срещу ювеналната юстиция, ширещата се и придобиваща катастрофални размери педофилия и други все критични проблеми, истински вълнуващи милиони хора, упорито се мълчи, сякаш са безпредметни, а на повърхността се носят все „удобни“ въпроси. В този порочен кръговрат на нагласени схеми една немалка част от християните днес предпочитат да останат настрана – да не задават неудобни въпроси, разчитайки, че и тях много-много няма да ги питат. Но колкото по-нататък, толкова по-ясно става, че мълчанието е единствено знак на съгласие, а мнимото спокойствие е като коричка на назряващ гноен цирей, който рано или късно ще покаже своето истинско съдържание. Много навреме и уместно идва въпросът за ролята на будния човек, на християнина в това лукаво време. Краткият отговор е, че от хиляди години ролята е една и съща и никой не я е променял – ролята на солта, на светлината, на укрепения град, поставен на хълм.

За дългия отговор ще трябва малко повече търпение... но обикновено без търпение злато не се набавя.

Нека ние, търпеливите, отправим поглед към една личност, която със сигурност не е била спусната с парашут, със сигурност не е била послушно комсомолче на тогавашния управленски елит. Пророк Илия живее във времена, не по-удачни от днешните, не по-

благополучни, не по-безпроблемни. По негово време Израил е в пълно отстъпление, царят е един от най-нечестивите за цялата история на този народ, а царицата е езичница, чиято главна цел е да наложи тогавашната джендър идеология до такава степен, че за живия израилев Бог да не се чува нито дума, а речта на пророците не само да бъде заглушавана, но самите те да бъдат физически унищожени. В такъв момент, може би противно на очакванията на днешните псевдобогослово-философи, сложили оръжие и очакващи края, Бог, въпреки „обречеността“ на ситуацията, се намесва с чудото на планина Кармил и обръща сърцето на народа в един ден обратно към Себе си.

Може би след такава победа пророк Илия очаква малко повече уважение към себе си, но вместо това получава смъртна заплаха, скрепена с клетва от царица Езавел. Друго освен да бяга, не му остава, но по-важното е психо-емоционалното му състояние:

А сам отиде в пустинята на един ден път и, като дойде, седна под една хвойна и искаше да умре, думайки: Стига вече, Господи, прибери душата ми, понеже аз не съм по-добър от отците си (III Царе 19:4).

Днес мнозина християни, наблюдаващи все по-мощно въдворяващото се беззаконие, са настроени по подобен начин. За тях няма път, няма перспектива за някакво просветление, промяна, а оттам – губи смисъл и съпротивата. В следващите действия от страна на Бога обаче става кристално ясно какво е Неговото виждане за ситуацията.

Ангел Господен се върна повторно, докосна се до него и каза: стани, яж (и пий), понеже те чака дълъг път. Той стана, хапна и пийна и, като се подкрепи с тая храна, вървя четирийсет дни и четирийсет нощи до Божията планина Хорив (III Царе 19:7,8).

По същия начин днес би трябвало християните по света да чуят този глас: „Стани, яж и пий, понеже те чака дълъг път“.

Никой няма право да предсказва кога ще дойде краят, а всички, които са се опитали, не са уцелили. Едно тотално погрешно Йоновско „богословие“ на пасивно очакване края на времената днес се шири дори по иначе будните църкви по света. За съжаление, до огромна степен е притъпено съзнанието за това, че мислите и настроенията определят битието – или по друг начин казано, съпротивата определя докъде ще стигне врагът. Фразата „ама то така или иначе това трябва да стане“ е измамила християните до такава степен, че мащабите на загубите не подлежат на математическо изчисление. Неслучайно Христос задава въпроса „но като дойда, ще намеря ли вяра на земята“... в обратния ред на мисли идва разбирането, че докато има вяра, ще има и победи („а където се умножи грехът, преумножи се благодатта“), а когато съпротивата заглъхне, със сигурност ще настъпи часът да прозвучи "Свърши се" и седемте язви ще намерят своето място в дневния ред.

За да стане и да върви, човек трябва да има стимул, мотивация – не е достатъчно само да е хапнал добре. Пророк Илия върви четирийсет дни и четирийсет нощи (което означава, че не е спал) до планината Хорив. Той стига до обозначеното място и чува въпрос от страна на Бога: „защо си тук, Илия?“. Често чуваме от страна на Бога въпроси, невписващи се в рамките на нашите мисловни процеси, на нашата логика и нагласи... Бог заповядва на Илия чрез ангела да върви към Хорив, а когато Илия пристига след четирийсетдневен маратон без храна, вода и сън, чува въпроса «защо си тук?». Повечето хора може би биха се нацупили, биха го счели за подигравка, биха се обърнали и тръгнали обратно след такова посрещане, но не и Илия. Бог много добре вижда сърцето на този предан, ревностен за Истината човек. Бог задава такъв въпрос не защото няма подход или е нетактичен – обратно, той вижда какво кипи във

вътрешността на възмутения до най-високи градуси пророк – верен Божий слуга, разгневен от яростното отстъпление на Израил. Отговорът вече е бил на устата на пророка, но той не би започнал преди да му дадат думата (както правят мнозина днес)...

Той отговори: пламнах от ревност за Господа, Бога Саваота, защото Израилевите синове оставиха Твоя завет, разрушиха Твоите жертвеници и с меч убиха Твоите пророци; само аз останах, но и моята душа търсят да вземат (III Царе, 19:10).

След такива думи, лично аз започвам да се двоумя дали за четирийсетте дни и нощи път повече спомогна храната, донесена от ангела, или този плам от ревност, с който са просмукани думите на пророка.

Остава само един въпрос – къде е този плам днес!?

Много години след описаните събития, точно преди идването на Христос, се появява един, за когото е предсказано, че ще бъде с духа и силата на Илиия – Йоан Кръстител. Когато го питат кой е той, отговорът е: „[Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на Господа!](#)“⁴⁴.

Можеше ли Йоан – човек като всички нас – да си каже, че шансовете за онова общество няма и да чака някой друг да опита да свърши работа, някой друг да повдига неудобни въпроси, а той да гледа отстрани? Да, той беше изкушен от пасивното очакване като всеки от нас, но избра друг път – да вика, да вика така, че виковете му да бъдат чути и в царския дворец, за което накрая плати с главата си.

Да се върнем в наши дни... Беззаконието набира сила. Не е нужно да бъдем привърженици на конспиративни теории, за да се досещаме за източника на всяко зло, за да се досещаме, че дяволът „беше открай време човекоубиец и не устоя в истината, защото в него няма истина“, той „дохожда само за да открадне, убие и погуби“. Оттам конспирации, оттам световни заговори, оттам човекоубийство, стремеж за намаляване населението на земята по всякакви способности, включително по законодателен път на най-високо международно и на местно ниво. Изтъкнатите конспиратори на нашето време са само пешки в ръцете на най-умелия кукловод – дявола.

Въпросът, който истински трябва да ни тревожи, е дали ние като християни изпълняваме своя дълг. Дали живеем с целта „да приготвим пътя за Господа“, да приготвим човечеството към идването на Съдията, или улигани от грижи, а може би търсеци удоволствия (Опази, Боже!), сме оставили святото поръчение, сложили сме оръжието настрана и безочливо, извинявайки сами своята съвест, чакаме края.

Иван Вълков е юрист и активен член на Сдружение „Родители обединени за децата“. Баща е на 4 деца.

⁴⁴ Ев. от Матей, 3:3 (бел. ред.).

Демоничната сянка на държавата фикция, надвиснала над семейството (над родителите и децата им)

Велислав Алтънов

Заглавието на тази статия звучи малко провокативно. Но както ще стане ясно от изложението, реалността, в която живеем във време на посттоталитаризъм, сама по себе си е силно провокираща здравия човешки разум и особено нормалността като такава, заедно със самата човешка същност.

Уточняващи понятия:

1. Хуманно, човешко (от Ното, латински). Въпросното понятие произхожда от Библията и християнството и характеризира всичко, което е човешки присъщо и произхожда като действие, поведение и отношение от страна на хората, често пъти приемано за „естествено“ и „добро“.

2. Демонично. Това понятие, противоположно на предишното, също произхожда от Библията и християнството, както и от ранно-християнската литература. Създателите му внушават идеята за наличие на невидима, духовна страна у хората, която би могла да бъде повлияна от невидими духовни същества, подвластни на един общ източник, Сатанаил или Сатана – личност, която се е поставила в позиция на „Противник на Всевишния“ и на Неговото творение, човека, като е отговорен и приет за източник на цялостното зло, нещастията, болестите и смъртта в света... Тук влизат в сила и богословско-верски виждания, а и някои суеверни, твърдящи същото. Във всеки случай и едните, и другите до днес са в употреба и немалко хора вярват във факта на съществуването им, при това съвсем малък процент. Поне 30% от хората определят себе си като „вярващи“.

Според моделите за устройство на едно общество, поне така, както ги виждат световноизвестните изследователи на тоталитаризма, като Раймон Арон, Хана Аарент и др., различните видове политически управления (респ. общества) могат да бъдат сведени до демократични и тиранични. Това, което съществува като строго травматична памет в Източна Европа, и по-специално България, след съветската ѝ окупация и управление (1944 – 1989 г.), е наречено „тоталитаризъм от сталински тип“.

А държавата, която е организирана със засилено и дори приоритетно участие и активност на хората в управлението, е наречена демократична, макар оригинално историята на това понятие да е по-сложна и пространна, но не това е главната цел на тази статия. Просто в случая разделяме типовете политическо устройство на обществата, макар и опростенчески,

на демократични и тиранични. Авторската теза е, че при определени условия дадени овластени групи от обществото могат да се превърнат в заплаха за човека (гражданите) като цяло и изобщо за традиционното семейство. Какво имам предвид под „традиционно семейство“?

Какво е „семейство“?

Авторът визира хетеросексуална връзка, заедно с нейния юридически законен брачен съюз, който може и да е придружен с църковен брак, а може и да не е, в зависимост от религиозните убеждения на брачните партньори. В случая няма да намесвам, появилата се преди няколко години визия на джендър-идеолозите, че „пол не съществува“, а той бил въобразена същност, вероятно подобно на гледището на Бенедикт Андерсон и произведението му „Въобразени общности“. Но същността на теорията му, както и смисълът са съвсем различни и не касаят като цяло човешкия пол.

Що е то, „държава“?

Прекият, буквален отговор на този въпрос е многопластов и по същество противоречив. По-ясно поставеният въпрос би следвало да се раздели на няколко подвъпроса в зависимост от това кой отговаря. И така:

Реалността показва, че различни съсловия в обществото имат различно виждане за това, какво всъщност е „държава“. Когато един обикновен български гражданин, използва израза „държавата“, какво точно илюстрира с това понятие? Обикновено хората казват: „държавата трябва да се погрижи за бедните, държавата трябва да предприеме мерки за социално включване на ромите, да издейства помощи за инвалидите, майките“ и т.н. Но това ли е държавата, погледнато в перспективата на една демократична конструкция на обществото? Отговорът е: „не“. Това не е държавата. Това, което имат предвид хората с въпросния израз „държавата трябва да направи това, държавата трябва да стори онова“, всъщност в повечето случаи е „държавната администрация“ или овластената част от обществото. Но това ли точно е държавата? Освен това, „държавната администрация“ равно ли е на „държавата“? Отговорът и тук е противоречив. Защото той е „и да, и не“! Доколко „да“ и доколко „не“? Фактически представителите на държавната администрация понякога гледат на себе си точно по този начин... Саякаш държавата, това са... те. Преди години подобно разбиране става повод за демонстрация и искане оставката на Министъра на образованието⁴⁵. Родители се разбунтуват срещу въвеждане на задължителното обучение на деца от 4-годишна възраст, като се аргументират, че в това отношение няма задължителни директиви, спуснати от ЕС, а те са само са били препоръчителни. Министърът обаче, заедно със своите служители, самосиндикално превръщат определенията от страна на ЕС, в „задължително изискване“, срещу което родителите възстават с лозунги „Не на диктатурата“! Което показва, че родителите възприемат едно подобно произволно решение на държавната администрация като антидемократичен натиск и опит за въвеждане на диктаторски мерки, вместо наличието на нормален, демократичен диалог с участие на родителите и възможно тяхно несъгласие и отхвърляне на подобно властово решение.

⁴⁵ **Децата** не са на държавата! 12.12.2012. <https://dete.bg/zheneni-s-detsa/detsata-ne-sa-na-darzhavata/> (Последно посещение 21.12.2019.).

Отношението на гражданите. В самите протестни думи на родителите се съдържа подобна фактическа техническа грешка. Когато те казват „държавата“, се държат така, сякаш въпросната е един физически или фактически субект, с когото те трябва да дебатираш или срещу когото трябва да се обърнат и да се борят. В първия случай излиза така, сякаш държавата е враг, сравнен с огромен мастодонт, узурпатор на властта и враг на гражданите, вместо техен приятел, помощник, служител или по-скоро функция, формирование, съществуващо единствено и само за служене и защита на гражданите, както и за удовлетворяване на техните нужди и потребности и интереси, фактически служител на тях и семействата им, както би трябвало да бъде в една съвременна демокрация.

Отношение на властимащия (администратора). Във втория случай излиза така, сякаш един държавен служител, в случая министър или обикновен администратор, се разпорежда произволно със съдбата на родителите и с техните деца и това, при което той схваща себе си като диктатор, сдобил се с власт и възможности да контролира, нарежда и дори да командва хората, да разделя хора и семейства по свое усмотрение. Човек може да остане с впечатление, че той говори от името на държавата, че той е... тя (държавата). Къде е истината?

И двете страни грешат

Администраторът (или министърът) не е държавата и никога не е бил. Той нито има право да се разпорежда със съдбите на хората (гражданите), нито може да поставя себе си над тях като техен началник. Поначало в една демокрация понятието „министър“ идва от англ. *ministry*, т. е. означава служител (на хората, гражданите), не техен господар. Самите хора грешат, мислейки и схващайки по този (по неговия) начин конструкцията на обществото и позицията на въпросния самозабравил се министър. И така, овластената администрация, заедно с различните позиции на хората там – полицаи, министър, депутат, президент и пр., понякога наричана с прозвището „бюрокрация“, не е държавата. Тогава кой или какво е държавата?

В монархическата конструкция на едно държавно формирование се придържат към друго виждане. Там, във време на една абсолютната монархия, самата държавност е била отъждествявана с Негово величество краля или царя. Но той ли е „държавата“? Във време на конституционна монархия това виждане се трансформира и там се намесват някои демократични принципи, според които монархът всъщност трябва да се погрижи и управлява, служейки на народа си.

Кралят умря, да живее кралят!

Този възглас характеризира монархическата държава при смъртта на нейния водач – крал, цар и т.н. При неговия свършек, автоматично го наследява потомъкът му, дори и да е малолетен. И поради това, след смъртта на стария крал царедворците възгласяват края на бившия и заемането на престола от следващия именно по този начин. И тъй като България се намира във времето на един посттоталитарен политически период, за който важат остатъчни посттоталитарни схващания и начало на демократично гледище, появяващо се тук-там из управленската система, бих направил каламбур с въпросния лозунг.

„Социализмът умря, да живее социализмът“

Допреди този политически строй никога никога не си е позволявал да одухотворява политическата или партийна система на една държава. Фактически, комунистите започват да говорят за една точно такава държава одухотворено, сякаш тя е нещо различно от нейния народ. В своето безумие някои от тях дори са си позволявали да заявят абсурдното: „Всички ще избием! Ако трябва и народа!“ А още по-абсурдното, особено в България, е, че политиците на тоталитаризма всъщност са избивали хора от народа, с възглас „в името на... народа!“.

От хуманна гледна точка, това само по себе си е абсурд. От гледна точка на хора с прототалитарно комунистическо мислене, явно е нещо нормално и в социалните мрежи, сред хора с ляв политически и тоталитарен произход, се прокрадва и до днес.

Кой или какво е държавата?

Помоему отговорът на този въпрос е риторичен, но е явно, че за една посттоталитарна държавна конструкция това не е съвсем така. Обаче фактически, държавата е... народът, хората, които я съставляват. Без хора няма такова понятие като „държава“. Тя представлява високо организиране на един народ, оформил институции, и по принцип цялостна държавна конструкция. След 1789 г., времето на Френската буржоазна революция, се появява името „гражданин“, а демокрацията става основна политическа конструкция на държавността в страните от европейски и републикански тип (макар че Декларацията за независимостта на САЩ, създадена от Томас Джеферсън, съдържа почти същите демократични устои но я предшества с 13 години – 1776 г.). По ред причини обаче, втората, макар и по-късна, става сякаш по-известна като държавна конструкция. С времето дори монархиите като цяло се трансформират в конституционни. Руското виждане за държава обаче е различно от Западноевропейското. То се гради върху старобългарския глагол (възприет после и от руския) *держати* – държа. Смишлат е в това, че външна сила или някой отгоре, отвън, държи хората в една здрава ръка, хватка, подобно на обръчите в една бъчва. Иначе тя би се разпаднала. И тук става ясен коренно различният поглед върху държавността в Евразия и в Европа. Първият схваща себе си като „бащица“, господар, който със сила отвън да държи конструкцията на държавността. А вторият, продемократичен, набляга върху личната инициатива, отговорност и активност на хората да бдят и съблюдават съществуването на конструкцията и изправността ѝ конституционно. И ако забележат повреди, да конструират механизъм за поправянето им и коригирането ѝ, като той се намира върте, в сърцата на хората, в съзнанието и възпитанието им, а не е воля отвън, която да ги задължава и държи принудително заедно в едно. Веднага е ясно, че първият модел е родоначалник на диктатурата и тиранията, каквато от 1917 г. до днес виждаме в Русия и нейните сателити. А вторият, западният, кореспондира и предполага именно демокрацията като политическа и управленска система.⁴⁶

Невидимата и субективна (нереална) държава, която не е реалност, а всъщност фикция

Ако се замислим, описаната държавна „конструкция“ и организация е не видима, обективна, а илюзорна, невидима и субективна, ако щете – духовна. Тя просто е имагинерен

⁴⁶ Алтънов, В. Как държавата се превръща в чудовище в XXI в. <https://svobodazavseki.com/broi-48/449-kak-darzhavata-se-prevrashhta-v-chudovishte-prez-hh-v.html> (Последно посещение 21.12.2019.).

конструкт, невидимо устройство, духовен механизъм, вътре в който съществуват различни позиции, които функционират, осъществяват се и се управляват от хората, които я изграждат като живи „тухли“.

С други думи, държава, извън хората, които я съставляват, фактически не съществува

Държавата е фикция. В същото време, макар и духовни, съществени са пораженията, които един политически строй, като сталинския тоталитаризъм или комунизма, поради своята насилственост и налагане на собствения модел, въпреки волята и нежеланието на хората, успява да нанесе върху съзнанието на всички, които са били под неговото диктаторско управление. Пораженията, които той нанася, много дълго време не отзвучават, а продължават да живеят много след него и да нанасят още и оценени поражения и щети.

За първи път започват да си позволяват да отнемат деца от родителите им безнаказано именно в СССР и то тъкмо ако родителите си позволят да не възпитават малките в социалистически дух, а в християнски. По-късно по всички места, където бива пренесен съветският модел – източна Европа и в частност България – започват да правят същото. Слагайки ръка на сърцето си за действителността в някогашния СССР, известният руски и съветски дисидент Валерия Новодворская признава крайно упадъчните практики на някогашната си държава:

Ние, руснаците, изгубихме войната. И никого не освободихме в Източна Европа⁴⁷

Да „освободиш“ означава да дадеш свобода. Фактически две трети от Източна Европа освобождават Англия и САЩ. А една трета завладява и окупира СССР. Каква „свобода“ били донесли, след като тяхното съветско робство е било по-страшно дори и от това на Хитлер? Поади което и се налага, след 1990 – 1991 г., въпросните народи отново да бъдат освобождавани, този път от съветския комунизъм.⁴⁸ Поради това съветска Русия привнесе тоталитарния дух навсякъде, където нахлу като окупатор в Източна Европа, до нейния крах и разпад през 1991 г. В този смисъл навсякъде, където сталинският тип тоталитаризъм проникна и направи „износ на революция“, беше отворена практиката по насилствено отнемане на деца от името на държавата. Едва тогава се появи подобна нечовешка практика, каквато днес в Западна Европа вече приемат за нормална.

Проблемът е, че повредите в съзнанието на гражданите са толкова тежки, че те сякаш са превърнати в норма и приемат ненормалността, създадена от тях, която започва да живее сякаш свой самостоятелен живот. Казано метафорично, получава се така, че една невидима конструкция – фикция – се опитва да измести друга невидима, също толкова нереална и субективна конструкция. Про-социалистическата държава-фикция опитва да наложи своите правила вместо субективната конструкция на про-демократичната държава. При първата до днес живи тухли с тоталитарно мислене опитват да въведат като правило и норма осъдените от целия свят тоталитарни практики, включително отнемането на деца от техните родители. А

⁴⁷ **Висожински, Ю.** Валерия Новодворская: Ние, руснаците, изгубихме войната. И никого не освободихме в Източна Европа. <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/nie-rusnatcite-izgubihme-vojnata-i-nikogo-ne-osvobodihme-v-iztochna-628996.html> (Последно посещение 21.12.2019.).

⁴⁸ **Инджев, Иво.** България се унижава, докато Европа се освобождава. 14.07. 2015. <https://ivo.bg/Вж.> <https://bit.ly/2szqckf>. Вж. <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/nie-rusnatcite-izgubihme-vojnata-i-nikogo-ne-osvobodihme-v-iztochna-628996.html> (Последно посещение 21.12.2019.).

други живи „тухли“, в чието сърце е по-близък духът на уважение към хората и тяхната самостоятелност, остро осъждат подобно поведение като безчовечно и античовечно, каквото е то всъщност.

Според официалната позиция на външното министерство на България и говорителката му Екатерина Захариева, СССР донесе в Централна и Източна Европа половин век репресии

Тук обаче общественици и политици, демократично мислещи, задават въпроса: защо само в България няма музей на комунизма? В цяла Източна Европа има такива, само в България – не. Отговорът на журналиста и медиен експерт Георги Лозанов е: защото у нас, по ред причини, ненормалността на социализма се е превърнала в усещане за нормалност.⁴⁹

Тези, които са създали децата – техните родители – са хората, които винаги най-много ще ги обичат и ще са готови да воюват, да се борят и дори жертват за тяхното по-добро и за опазването им!

Това е принципно правило. Дори и да има изключения, те са именно изключения, а не принципно положение. Иначе може и да се появят безотговорни родители, някои от които дори да са злодеи. Но това е изключение. А максимата казва: „Всяко изключение потвърждава правилото“. И то е, че родителите са тези, които най-много обичат децата и винаги ще ги обичат и ще се грижат за тях по-добре от всеки друг. Съвременето, в което живеем, показва свой уродлив демоничен лик. В него се намесват някакви чиновници и почват да разсъждават от някаква висшестояща гледна точка дали децата били добре обгрижвани! Още по-големият парадокс е, че същите тези чиновници, които си позволяват да преценяват грижата за деца в семейството, понякога са дори несемейни. Е как тогава един несемеен ще почне обективно да преценява предизвикателствата, които стоят пред едно семейство и родител, без самият той някога да е бил такъв? На такъв ли да повярвам, че се е загрижил за децата повече от хората, които са ги създали, родили и с цената на лишения, саможертви и надежда ги следят как израстват ден след ден? За по-голям театър на абсурда, и дори цирк, аз не мога да се сетя.

Това, че някакъв бюрократ администратор, при това без семейство, би бил по-загрижен за децата в едно семейство (или за благоденствието на цялото семейство) от техните родители, е едно от най-големите сатанински внушения, за които мога да се сетя. Не знам какъв точно човек трябва да си и какво покривало трябва да има върху очите ти, за да не го видиш или да не разбереш безчовечната и абсурдна ситуация в случай на едно подобно твърдение.

Само за тези, на които не им се е случвало, е тайна, че любовта – най-великата добродетел – се ражда и се изгражда във времето, при това във форма на взаимоотношения. Когато едно дете се роди, самото то дълго време не може да вижда добре. Постепенно започва едвам да различава очертанията на предметите и организацията на пространството в стаята, респективно хората около себе си. Но то чува и усеща присъствието на човека, който се грижи за него и го обича – неговият родител – баща, майка или и двамата едновременно. Така постепенно се изгражда взаимовръзката и съответните отношения с малкия индивид и родителите му. Интересно ми е да чуя оправданията на един администратор – как точно същият си представя, че като се разпорежи властово едно дете да бъде отнето от майка му и

⁴⁹ Лозанов, Г. Защо само в България няма музей на комунизма? <https://www.dw.com/bg/ Вж. https://bit.ly/2Q7fVxN>. (Последно посещение 21.12.2019.).

баща му, в миг на око ще бъде решен проблемът с чувството на сигурност, с усещането на топлота и взаимоотношенията с тях, който е бил формиран продължително време от страна на родителите и тяхното присъствие? Как точно, че не се сещам! Нека си представим – ето днес едно дете бива отнето от властите и настанено еди-къде си (в някое приемно семейство).

Същия бюрократ-администратор дава ли си първо сметка за ужасния стрес, на който ще бъде подложено детето, след като е отведено някъде далеч от неговите близки – родителите му, в някаква чужда реалност, пък ако ще и да е на богаташи? Как ще бъде отнето от тези, които го обичат така, както никой друг? И сигурно същият никога не е чувал, че негативният стрес е причинител на едни от най-сериозните заболявания у хората? А какъв по-страшен стрес за едно дете, отнето от родителите му и отведено някъде далеч; дете, което някак си трябва да свикне с някаква нова среда, която никога не е виждало, и да почне да приема за родители някакви хора, които вижда за първи път! А как точно въпросните си въобразяват, че ще прозвучи изразът „обичам те“, изказан от някого, когото детето не познава? И как то ще възприеме тези думи, които за него не значат нищо, щом не са изказани от устата на любимия родител? Че то е свикнало с това звучене от устата на майка си или баща си, а не на някого, на когото овластената посредственост, в лицето на социалните работници, е решила да даде детето; че този, новият, щял бил да се грижи по-добре за него от хората, с които детето вече е свикнало?! Някой от поборниците (защитниците) на подобна демонична практика може ли да се пробва и да ми обясни един подобен абсурден „феномен“ смислено по друг начин, освен заради парите, които е приел като подкуп, за да поддържа една подобна фалшива идея? Интелигентен човек съм, с две висши образования и докторска степен и пак съзнанието ми, ей Богу, не може да разбере кой би имал подобна наглост, че да твърди такъв абсурд.

Въпросът е, че някои от администраторите, които са овластени като горчиво наследство на българите от тоталитарната държава, са се взели прекалено насериозно и са почнали да се разпореждат, без явно да усещат или разбират абсурдната игра, в която са се включили – дали от безотговорност, дали от невежество или доброволно на страната на лошите. Психологът Иван Игов дори се осмелява публично да заяви:

Децата не са собственост на родителите им!⁵⁰

Тук вероятно ще се намесят и хора, които елементарно не се замислят какво скрито послание предлага въпросният. Щом той твърди, че „децата не били собственост на родителите им“, веднага прозира сатанинската същност на едно подобно подхвърляне. А чия собственост са в такъв случай, недраги ми бюрократе? На Всевишния? Да, аз съм сигурен в това, но ти май нямаш точно Него предвид. Ти, ако беше вярващ, няма да си позволяваш дори да отваряш този дебат. Тогава на кого са децата? Чия „собственост“? Тук изключвам екзистенциалните философски умувания от рода на „Човек идва гол на света и гол си отива, като нищо не му принадлежи“. Ерго, дори децата му не са негови. Моля? Няма да влизаме в напълно излишния дебат за „собственост“, но тогава излиза, че децата или са на родителите им, или са на някого друго. Само че тук има друга дума, която същият е изтървал може би съзнателно от ума си. И това е думичката „принадлежност“. Ако ще се хващаме за думите буквоедно, а той май точно това прави, да го контрираме: „Чия принадлежност тогава са децата?“ На което, вероятно ще бъде затруднен да отговори. Защото ще трябва да каже: „Ми...

⁵⁰ **Игов, И.** Децата не са собственост на родителите си. 20.11.2019.
<https://bnr.bg/post/101194080> (Последно посещение 21.12.2019.).

на... държавата“ ... Ко речи?! Множество хора в социалните мрежи обаче (вероятно всички родители) го контрираха точно по този начин: „Децата принадлежат на родителите си“. И ако не са на родителите си, както твърди този бюрократ, тогава на кого? На държавата ли? Че от далеч прозират комунистически бръщолевения в думите на въпросния. Той може и да е безпартиен. Може и да ненавижда комунистите. Но думите му едно към едно съвпадат с думите на властимащите с червен произход, които без свян са отнемали деца от родителите им в СССР и продължават да го правят в наследницата на НРБ (социалистически продукт на СССР със същия тип порочно мислене като създателката си) – Република България.

Ако проблемът е хващане за думата, хората са готови да го обсъдят. Добре, не са „собственост“, но са... принадлежност. Децата принадлежат на родителите си. Или бюрократите, като цитирания, и това биха пробвали да оспорят? И защо? Някакви по-далечни задни цели ли преследват с подобен безсмислен дебат?

А някои от тях явно гледат на човека (родители и деца) като на обикновени атоми или просто материя. Сменяш притежателите им, химическия им състав и толкова. Явно изобщо не си дават сметка за изключителната многообразност и сложност на това великолепно божествено създание – човека. Кой от тях се е замисля въобще какъв огромен комплекс от взаимоотношения, впечатления, чувства, преживявания и съпреживявания имат децата с техните родители. И как може всичко това в миг на око да бъде сменено. „Малкият, това е новата ти майка... Старата не беше съвсем в ред (не изкарваше много пари, не се грижеше за теб добре (вервай ни, ние, бюрокрацията, сме по-загрижени за теб от нея, както и от баща ти...), но ние тук по административен път сме взели мерки и сме се погрижили: ей на – сега те предаваме на гражданина XXL, той има много пари... Плати за теб добре и на нас), сега ще видиш колко добре ще се погрижи той и изобщо изтрий си сълзите и... сме планирали за няколко дена всичко това да ти мине, да го преодолееш и да забравиш... Пък и нали казахме, че не си собственост на родителите си (а на соцдържавата...). А над нея и собствеността ѝ, т.е. теб, братчето, сестричката ти, се разпореждаме ние, свръховластената от времето на социализма безотговорна и напълно безконтролна соцбюрокрация... Ай стига си циврил, ще ти мине... Ако ли пък не, ич не ни пука... Ние си вземаме заплатките, комисионните, а после ще отчетем и велик успех в борбата с лошите ви родители... Както и норматив на изпълнените задачи по прилагане на новия Закон за социалните услуги... Да живее комуниз..., ъ-ъ-ъ... той комунизмът умря. Ма.... Комунизмът умря, но, да, да живее комунизмът!“ Без него нито щяхме да сме толкова овластени, нито толкова безнаказани и безотговорни.

Законът за детето на практика национализира децата, бъдещето на една нация. Законът за детето иска да превърне българските деца в собственост на държавата. С други думи, да ги... национализира!⁵¹

Или – променил се Илия, па обърнал се, пак в тия... И така, комунизмът умря, да живее... социализмът!

Стоп.

Изложеното в този материал не цели да обезсърчава хората, нито да ги изкара безсилни. Представяйки гротескно една подбна абсурдна уродливост през XXI в., която властимащите имат намерение нагло да представят като „защита на правото“, заедно с

⁵¹ **Законът за детето** иска да превърне децата в собственост на държавата. 02.01.2012. <https://www.sva.bg/10441077109410721/8913776>. (Последно посещение 21.12.2019.). Проектозакон за детето, почиващ на същата идеология, бе предложен и отхвърлен през 2012 г. (бел. ред.).

безчовечната упоритост на чиновници да наложат подобна безчовечна практика, идеята на автора е по-скоро да предизвика четящите непременно да се намесят. И това, което трябва да запомним, е, че непродуктивният живот не си струва да се живее. Не си струва да виждаме навред около себе си безотговорност на хора с ляво, тоталитарно мислене, без да се намесим и да пресечем подобно криминогенно поведение. Животът действително не си струва, ако ние продължим да допускаме и търпим едно подобно поведение, без да направим необходимото, за му се противопоставим и да го пресечем. Нека го направим, за да замлъкне плачът на отнетите от родителите им деца, подобно на страховете в героинята на Джоди Фостър от филма „Мълчанието на агнетата“.

Д-р Велислав Алтънов е учен, изследовател в секция „Антропология на словесните традиции“ в Институт за етнология и фолклористика с етнографски музей (ИЕФЕМ) към БАН. Направленията, в които работи, са български евангелизъм, политическа и културна етногенеза, сценична и игрова антропология. Преподава по християнска етика, междуцърковни отношения, история на източното православие и др. във Висшия евангелски богословски институт (ВЕБИ). Някои негови публикации са: Протестантските ъндърграунд общества на тинчевистите. *Religious Revitalization among Bulgarians during and after the Communist time*, Фундаментализъм и толерантност в България след края на Студената война, Европейски печатни Библии, разпространени през XVIII и XIX в. по българските земи. Деконструиране и реконструиране на местата за поклонение при българските протестанти в София.

Свобода за всеки е научно-популярно списание, което излиза от декември 2014 г. и се издава в електронен вид, с два до четири броя на година. Включва изцяло оригинални статии, писани нарочно за изданието, или такива, препубликувани с изрично разрешение.

www.svobodazavseki.com

